

БОРБА®

On the occasion of the 11th Congress of B.N.F. March 7, 1970 distinguished Americans and Leaders of AF-ABN were awarded for merit in the fight against communism with the Order "For the Liberation of Bulgaria"

B O R B A

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

MARCH 1970

Гергьовденъ

Храбростта е едно отъ най-голѣмитѣ достояния на българския народъ. Своята сеобода той извоюва съ своята храбростъ, своята независимостъ той ще запази пакъ благодарение на своята храбростъ. Затова и Деньтъ на храбростта, Гергьовденъ, бѣ единъ отъ най-голѣмитѣ национални празници въ България.

Честъ и слава на тѣзи, които съ цената на живота си спечелиха свободата на Отечеството, и на онѣзи, които бранятъ неговата цѣлостъ и независимостъ!

Горе: Великиятъ магистъръ на ордена за храбростъ Негово Величество Царьтъ и Неговиятъ братъ, Негово Царско Височество Князь Кирилъ

Вдѣсно: Единъ отъ първитѣ храбrecи на България, воювалъ на Шипка за свободата на Отечеството

БОРБА

BOBBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N.Y. 10017,
U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 19, брой 2

Книжка петдесетъ и осма.

Мартъ 1970.

ЕДИНАДЕСЕТИЯТЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

СЕ СЪСТОЯ НА 7 И 8 МАРТЪ 1970 ГОДИНА ВЪ НЮ ЙОРКЪ

ПОСВЪТЕНЪ НА ГЕРОИТЪ ОТЪ АНТИКОМУНИСТИЧЕСКОТО СЪПРОТИВИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ

КОИТО 25 ГОДИНИ ВОДЯТЪ БОРБАТА ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ.

Вече четвъртъ вѣкъ България е подъ комунистическо робство. Оше отъ първия день, 9 септемврий 1944 година, когато болшевишката армия окупира страната ни започна и съпротивата на нашия народъ срещу поробителитѣ, за сваляне на натрапеното, противъ волята на народа, послушно на Москва правителство и за възстановяване на свободата и демокрацията. Тази неравна борба, която народа ни води продължава нестихващо вече 25 години съ сѣщия пламъкъ въ душитѣ на борцитѣ, съ който тя започна и съ сѣщата вѣра въ сърдцата на народа ни, както оше въ първия день.

Дълъгъ, тежъкъ, свързанъ съ даване на свидни кървави жертви и съ сѣрхчовѣшка храбростъ е пѣтятъ по който мина съпротивителното антикомунистическо движение презъ последнитѣ години. Хиляди паднаха въ борбата, други гниятъ по затворитѣ и концентрационнитѣ лагери, обаче редицитѣ на борцитѣ не оредѣха. Нови, достойни синове на нашия народъ всѣки день се присѣдиняватъ, запълватъ опразненитѣ мѣста и борбата продължава и до день днешенъ, съ оше по-голѣма вѣра въ утрешния свѣтълъ день.

Всѣки единъ отъ участницитѣ въ съпротивителното движение е герой достоенъ за вѣчна признателностъ! Безброй сѣ онѣзи, които проявиха изключителна храбростъ и които заслужаватъ да заематъ мѣстото на национални свѣтци.

За да се окаже заслуженото зачитане и похвала къмъ борцитѣ отъ антикомунистическото съпротивително движение, Българскиятъ Националенъ Фронтъ посвѣти единадесетия свой Конгресъ въ тѣхна честъ, както и тържественото отпразднуване на "Денътъ на Освобождението", което стана на 7 мартъ 1970 година въ Ню Йоркъ, въ което взеха повече отъ 800 души участие. Българската емиграция се стече масово за да демонстрира своята възхвала и почитъ къмъ героитѣ!

Първото заседание на единадесетия Конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ се откри на 7 мартъ 1970 година, въ 2 часа после пладне въ зала 115 на Грандхотелъ Комодоръ. Присъжтствуваха делегати отъ всички клонове на Организацията, освенъ този отъ Калифорния, който бѣ представенъ по пълномощно. Също бѣха представени по пълномощни клоноветъ въ: АВСТРИЯ, АВСТРАЛИЯ, АНГЛИЯ, АРЖЕНТИНА, БЕЛГИЯ, БОЛИВИЯ, БРАЗИЛИЯ, ВЕНЕЦУЕЛА, ГЕРМАНИЯ, ГЪРЦИЯ, ИСПАНИЯ, ИТАЛИЯ, НОВА ЗЕЛАНДИЯ, ТУРЦИЯ, ФРАНЦИЯ, ХОЛАНДИЯ и ШВЕЦИЯ.

Конгреса се откри съ приветствено слово отъ председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ къмъ делегатитъ и гоститъ. Следъ откриване на заседанието, по решение на Канцлерството на Ордена "За Свободата на България" бѣха наградени: г. Толо Златковъ отъ Торонто, за неговата седемъ годишна нелегална дейностъ въ България противъ комуниститъ, Инж. Стефанъ Арnaudовъ отъ Ню Джерси, г. Здравко Христовъ отъ Ню Йоркъ и г. Желъзко Гоцевъ отъ Йонкерсъ, за тѣхната дългогодишна антикомунистическа дейностъ.

За Ръководно бюро на Конгреса бѣха избрани: председателъ Д-ръ Георги Паприковъ отъ Чикаго, подпредседателъ Инж. Ангелъ Гъндерски отъ Торонто и секретаръ г. Колю Кондовъ отъ Ню Йоркъ. Бѣха избрани и следнитъ комисии: Комисия по резолюцийтъ въ съставъ: Инж. Ангелъ Гъндерски отъ Торонто, г. Георги Петровъ отъ Кливеландъ и г. Никола Стояновъ отъ Ню Йоркъ. Номинациона комисия въ съставъ: г. Цоню Градинаровъ отъ Торонто, г. Петъръ Фотевъ отъ Чикаго и г. Петъръ Николовъ отъ Ню Джерси.

За дейността на Централния Управителенъ Съветъ презъ изминалитъ две години даде обширенъ докладъ председателя на Организацията Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. За съюзното издание БОРБА даде докладъ редактора му Д-ръ Георги Паприковъ, а по финансиитъ на Организацията, касиера г. Иванъ Гълбовъ. Отъ страна на Контролната Комисия даде докладъ председателя ѝ г. Цоню Градинаровъ. Следъ нѣколко часови разисквания по докладитъ, тѣ бѣха приети и Ц.У.С. и К.К. бѣха освободени отъ морална и материална отговорностъ.

Поднесоха приветствия присъжтствувашитъ гости: Майоръ отъ Г.Ш. Д-ръ Иванъ М. Банковски отъ Франкфуртъ, Германия, председателъ на "Съюза на Българското Войнство въ Изгнание" и редакторъ на списанието "Български Воинъ" и г. Асенъ Славовъ, последниятъ председателъ на Запаснитъ Офицери при Българския Националенъ Студентски Съюзъ въ България. И двамата водачи на българскитъ войници въ Родината и въ чужбина, възхвалиха дейността на нашата Организация и апелираха къмъ сплотеностъ, бойностъ и готовностъ за саможертва на емигрантитъ въ името на борбата за освобождението на Родината.

Въ 5 часа следъ пладне заседанието се закри, за да се даде възможностъ на комисииитъ да подготвятъ своитъ доклади.

На 7 Мартъ 1970 година въ Грандъ Балъ Холъ на хотелъ Комодоръ въ Ню Йоркъ се състоя грандиозното тържество по случай "Денътъ на Освобождението на България" и въ чест на героитъ на антикомунистическото съпротивително движение въ България. Грамадната и разкошна зала бѣ празнично декорирана. Надъ трибуната бѣ поставенъ надписъ на английски за целта на тържеството, отъ дветъ му страни знамената на Съединенитъ Шати и на България. Голѣмитъ маси въ залата бѣха също декорирани съ знаменатана България и на братскитъ намъ народи, чиито делегации присъжтствуваха на тържеството. Членоветъ на клоната ни въ Ню Йоркъ, като домакини на тържеството, носехаспециални значки, като комисииитъ посрещаха и настаняваха гоститъ и многобройнитъ наши сънародници на предварително нумерираниитъ маси и столове.

Клона на Българския Национален Фронтъ въ Ню Йоркъ бѣ представенъ много добре, като между присѣдстваващитѣ личаха: председателя на Б.Н.Ф.Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ и г-жа Дочева, мастера на церемонията г. Никола Стояновъ, съюзниятъ касиеръ г. Иванъ Гълбовъ, секретаря г. Колю Кондовъ, сем. полковникъ Райчо Райчевъ, сем. Д-ръ Петъръ Петрови, г. Руси Славейковъ, сем. Любенъ Нуркови, г. Желѣзко Коцевъ, г. Кириль Христовъ, сем. Андонъ Андонови, г. Слави Дамяновъ, г. Георги Цвѣтковъ, г. Димитъръ Обецановъ, сем. Яцо Яцеви, г. Андрей Стояновъ, сем. Здравко Христови, сем. Дамянъ Георгиеви и много други.

Националната българска емиграция отъ Ню Йоркъ и околността масово посети това общобългарско тържество. Между стотицитѣ присѣдстваващи личаха: сем. А. Занфирови, Д-ръ И. Писаревъ, сем. полковникъ Д-ръ К. Сидови, сем. И. Буреви, сем. Ст. Стефанови, сем. К. Митови отъ Бриджпортъ съ група приятели, сем. Т. Дюлгерови, сем. Т. Калоянови, Д-ръ А. Трунеска, г. А. Георгиевъ, г. Г. Теневъ, сем. А. Бедикянови, видната наша оперна пѣвица г-жа Жени Данова, съ група приятели, сем. К. Авердисянови, сем. П. Павлови, сем. П. Пуеви, сем. Х. Дориянови, г. А. Василевъ, г. Т. Безевъ съ група приятели, г-жа К. Роленска, г-на И. Ивонъ, сем. И. Стаменови, сем. Т. Близнакови, сем. Р. Апостолови, г. В. Недѣлковъ, сем. В. Василеви, сем. Л. Топчеви, сем. Л. Златкови, сем. Д. Гаскеррови, Инж. К. Енчевъ, сем. Инж. Г. Вазови, сем. Н. Макастачиянови, сем. З. Малхазиянови, г-жа и г-ца Петрови, сем. Инж. Л. Христови, г. С. Баевъ, сем. Т. Вачевъ, г. Б. Бакърджиевъ, г. К. Яневски, г. М. Дочевъ, г. М. Василевъ, сем. Д. Захаријеви, сем. Г. Зюмбилеви, сем. Д. Драганови, Д-ръ С. Радоевъ, Д-ръ К. Митревъ, г. И. Ивановъ, сем. С. Сиракови, сем. Л. Любенови, г. Т. Тошевъ, г. Инж. А. Стоичковъ съ група приятели, сем. П. Попови, сем. Я. Жекови, г. С. Христови, Д-ръ И. Йордановъ, сем. Г. Гареви и много още други.

Многобройни делегации бѣха дошли отъ други градове на Съединенитѣ Шати и Канада: отъ Чикаго - Д-ръ Георги Паприковъ, Петъръ Фотевъ, Игнатъ Хайгъровъ и г-жа Тамара Мешани, отъ Торонто - Инж. Ангелъ Гъндерски, сем. Цоню Градинарови, сем. Бебель Маджарови, сем. Тинчо Тинчеви, сем. Толо Златкови, Иванъ Ивановъ, отъ Съдбъри - Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, отъ Монреалъ - сем. Тодоръ Тодоровъ, отъ Кливеландъ - делегация начело съ Георги Петровъ, отъ Бѣфало - многобройна делегация начело съ Миро Герговъ и пр.

На тържеството присѣдстваваха официални делегации отъ братскитѣ намѣ поробени народи: АЗЕРБЕИДЖАНЪ, БѢЛОРУСИЯ, ГЕРМАНИЯ, ЕСТОНИЯ, ГРУЗИНИЯ, КАЗАКИЯ, КУБА, КАВКАЗИЯ, РУМЪНИЯ, СЛОВАШКО, СЛОВЕНИЯ, УНГАРИЯ, УКРАИНА и ХЪРВАТСКО. Всички чуждестранни делегации бѣха настанени на отдѣлни специално за тѣхъ резервирани маси. Лидеритѣ на тѣзи емигрантски организации бѣханаградени тази вечеръ съ Ордена "За Свободата на България". Присѣдствието на тѣзи делегации подчерта още веднѣжъ солидарността на всички поробени народи въ борбата имъ за освобождение отъ комунистическото робство!

Къмъ 8:30 часа пристигнаха официалнитѣ гости: г. РИТЪРЪ МАЛСПО, специаленъ пратеникъ на президента НИКСОНЪ, г. ЛАСЛО ПАСТОРЪ, специаленъ пратеникъ на президента АГНЮ, и двамата господа пристигнали нарочно отъ Вашингтонъ за нашето тържество. Присѣдствието на тѣзи двама официални пратеници отъ страна на правителството на Съединенитѣ Шати и Бѣлиятъ Домъ е едно указание, че днесъ се обръща вече по-голъма внимание на проблемитѣ за освобождението на поробенитѣ народи и че Българскиятъ Националенъ Фронтъ е успѣлъ наистина да популяризира българската кауза въ правилна свѣтлина.

Другитѣ официални гости бѣха: народниятъ представител г. Хамилтонъ Фишъ, председателъ на Американската Организация "Оперейшънъ Фриидомъ", народниятъ представител г. Джанъ Мърфи отъ Ню Йоркъ, висшия съдия Матю Трой, председателъ на американския "Комитетъ за Поробенитѣ Народи", г. Марио Гарция Кохли, министъръ-председателъ на Кубанското правителство въ екзилъ, г. Алфредъ Корнъ, главенъ секретаръ на Националнитѣ Дивизии при Републиканската партия, г. Марио Агурела

председател на американската организация за "Освобождение на поробените народи", г-жа Слава Стетцко от световния Централен Комитет на А.Б.Н. от Мюнхен, майор Д-р Иван М. Банковски, председател на "Българското войнство въ изгнание" от Франкфурт, проф. Я. Вовчук от украинския "Освободителен Фронт", г. Майк Пичнак представител на "Украинския Конгрес и много други.

Въ 9 часа пристигна тържествено посрещнатъ съ ставане на крака и въведенъ от председателя Д-р Иван Дочевъ, НЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО МИТРОПОЛИТЪ КИРИЛЪ, Глава на Българската Православна Църква въ Свободния Свѣтъ.

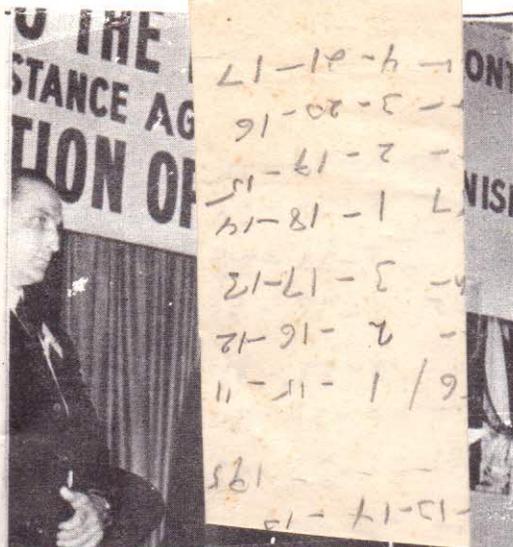

Мастера на церемонията г. Никола Стояновъ покани всички да станатъ на крака и изслушатъ тържественото изпълнение на националния химнъ на Съединенитѣ Шати и българския националенъ химнъ Шуми Марица.

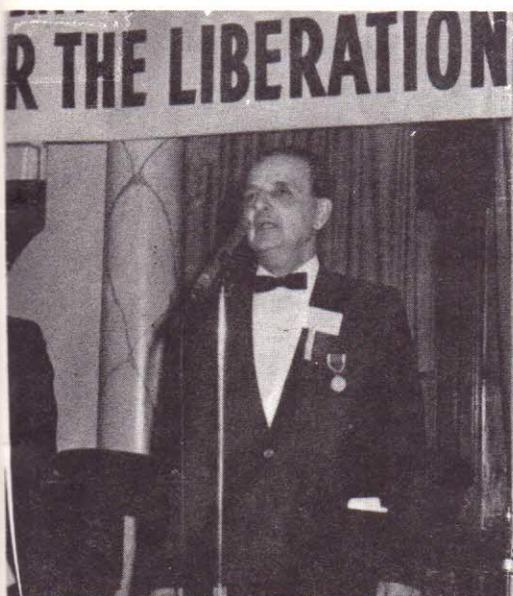
Пристъпи на трибуната нашиятъ Духовенъ Пастиръ отъ гдето благослови идеята, въ името на която сме се събрали и между другото каза следнитѣ високо вдъхновени слова:

"За да можемъ да следваме Гожийтѣ заповѣди и въ желанието си да бъдемъ вѣрни служители на Христа Спасителя необходимо е да познаемъ истината. Добриятъ християнинъ демонстрира постоянно обичята си къмъ Бога и човѣка съ сърдце, душа и разумъ. Свѣтата Църква отправя молитви за всички, които боледуватъ, които страдатъ, които сѫ въ пленъ и робство и за тѣхното освобождение. За никого не е тайна, че на нашиятъ народъ е отнета религиозната и политическа свобода. Ние сме длъжни да имъ се притечемъ на почощъ, като изнесемъ истината предъ свободния свѣтъ. Въ изпълнение на този нашъ дългъ нека подсилимъ нашата обичъ и преданостъ къмъ Родната ни Православна Църква и националнитѣ ни емигрантски организации тука въ Съединенитѣ Шати и въ цѣлия Свободенъ свѣтъ. Свѣтата Църква иска миръ въ свѣта, но миръ въ името на Исуса Христа. Ние желаемъ да видимъ правдата и свободата да тържествуватъ, но тази правда, за която Христосъ бѣ разпнатъ на Кръстъ. Свобода и миръ

Н.В.П. ПИТЕРЪ МИЛСПО

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

за всички човѣци, но само чрезъ възвишената Голяма Любовъ". Ждритѣ и патриотични слова на Негово Височество-пресвещенство бѣха изпратени съ благодарностъ и аплодисменти.

Мастера на церемонията даде думата на нашия председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. В своята речъ по случаенъ празнуване Денътъ на Освобождението и единадесетия Конгресъ на Г.Н.Ф. между другото каза:

"Чествуване Денътъ на Освобождението на България отъ Отоманско иго - 3 мартъ - има като първа целъ в днешни дни да се изрази неотвѣтното желание на българския народъ отново да види Родината си свободна! Комунизмътъ ще рухне подъ тежестта на собственитѣ си слабости и подъ ударитѣ на борящитѣ се за свобода народи. Никога никѣде една тирания не е съществувала вѣчно и края на комунистическото робство ще дойде скоро. Днешното тържество има още едно по-специално предназначение - да чествуваме героитѣ отъ съпротивителното движение въ България, които 25 години водятъ непрекъснато борба за свобода срещу комунизма и да се декларира, че българската национална емиграция е и винаги ще бѣде рамо до рамо съ тѣхъ въ общонародната борба за освобождение."

"Факта, че днесъ има между насъ представители на президента НИКСОНЪ и на подпрезидента АГНЮ, дошли нарочно отъ Вашингтонъ за нашия Конгресъ е за насъ една нова искра отъ надежда, че не сме забравени и че скоро ще дойде великия денъ, който всички очакваме отъ 25 години".

Речта на председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ се изпрати съ бурни и нестихващи аплодисменти.

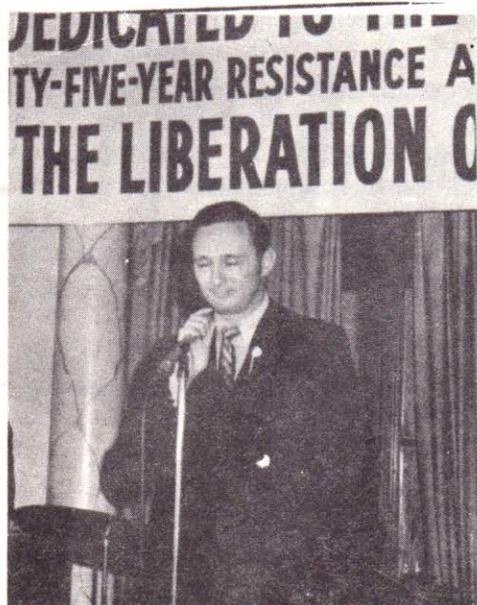
Следъ възхитителната речъ на Д-ръ Дочевъ думата бѣ дадена на специалния претеникъ на президента НИКСОНЪ, Г. Питъръ Милспо, който между другото каза:

"Премете най-сърдечнитѣ приветствия на президента на Съединенитѣ Шати НИКСОНЪ послучай Вашето тържество. Трѣбва да Ви увѣря, че както нашиятъ президентъ, така и всички членове на администрацията правятъ всичко възможно за запазване на мирътъ на свѣта. Носеще времето тѣ никогане сѣ забравили, че милиони и милиони хора сѣ подъ робство и че първия дългъ всекому и да мисли, да се бори и да се жертвува за тѣхната свобода! Президентътъ НИКСОНЪ никога не ще забрави Вашия поробенъ народъ и Вашата борба и саможертва за извоюване свободата на Вашитѣ братя въ Стария Край!"

Поздравлението на президента НИКСОНЪ, изказано чрезъ своя представителъ се изпрати съ ставане на крака и съ наскончаеми аплодисменти.

Гѣше дадена думата на г-жа Слава Стецко, легендаренъ борецъ за свободата на всички поробени народи. Тя възхвали дейността на Г.Н.Ф. въ рамкитѣ на свѣтовния Антиболшевишки Блокъ на Народитѣ и апелира за още по-голяма сплотенностъ между емиграцията на окупираниотѣ отъ комуниститѣ страни.

Неинитѣ поздравления се изпратиха съ аплодисменти.

Г-НЪ ПИТЕРЪ МИЛСПО

Народния представител отъ Ню Йоркъ г.Джанъ Мърфи слово и заяви,че той всъкога е готовъ да се притече на отъ комунизъма народи въ тѣхната борба за освобождение.

Следниятъ говорителъ бѣ пратеника на подпрезидента Директоръ на Националнитѣ Дивизии,който каза високо пат

" Азъ съмъ единъ отъ унгарскитѣ "Борци за Свобода" борбата на нашия народъ за свобода противъ угнетителитѣ съмъ по затвори и концентрационни лагери и едвамъ ст на свобода.Азъ отлично разбирамъ Вашитѣ български пробл на всичкитѣ поробени народи! Поздравявамъ Вашия председ и лидеритѣ на Вашата организация Българския Национален патриотична дейностъ,единъ отъ резултатитѣ отъ която е отъ Ваши сънародници и събратя въ борбата.Комунизъмътъ промѣни,но и нашата борба противъ него нѣма да престане,а се вземе той.Тази вечеръ азъ съмъ между Васъ,за да Ви кажа,че ние ще подпомагаме борбата на поробенитѣ народи и ще използваме всички мирни сръдства за да осигуримъ успѣха на тази борба."

Последнитѣ думи на пратеника на подпрезидента Агню,г.Пасторъ бѣха заглушени отъ възсторженитѣ овации на публиката.

XI
11A-1A
11-III
11-1
IX-X
11A-1A
11-III
IX-X
IX-X

Г-НЪ ДЖАНЪ МЪРФИ

Г-НЪ ЛАСЛО ПАСТОРЪ

ПОЗДРАВИТЕЛНОТО ПИСМО НА ПОДПРЕЗИДЕНТА СПИРО АГНЮ.

THE VICE PRESIDENT
WASHINGTON

March 6, 1970

Dr. Ivan Docheff
National President
Bulgarian National Front, Inc.
Central Executive Board
Post Office Box 1204
Grand Central Station
New York, New York 10017

Dear Dr. Docheff:

Although I regret that my schedule precludes being with you, may I extend my sincere greetings to all attending the celebration of the Bulgarian Liberation Day.

America is truly a melting pot of cultures -- a nation enriched by their contributions. With the wisdom, values and teachings of the past instilled in us, let us remain together and work for the betterment of all.

Please accept my best wishes.

Sincerely,

Ivan S. Agnew

Г-НЪ ХАМИЛТОНЪ ФИШЪ БЛАГОДАРИ ЗА ОРДЕНА.

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

December 9, 1969

Dr. Ivan Docheff
National President
Bulgarian National Front, Inc.
Post Office Box 1204
Grand Central Station
New York, New York 10017

Dear Dr. Docheff:

The support which you and your associates have expressed for the policies outlined in my November 3 address on Vietnam is deeply gratifying. I greatly appreciate your generous message, and I want you to know that your encouragement will do much to strengthen our efforts to achieve the just and lasting peace that all of us desire.

With my best wishes to you and your colleagues,

Sincerely,

Richard Nixon

ПИСМО ОТЪ ПРЕЗИДЕНТА НА С.А.Ш. РИЧАРДЪ НИКСОНЪ
ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА Б.Н.Ф. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

Следъ приключване на поздравленията се пристъпи към награждаване съ съзвния Орденъ "За Свободата на България" видни американски приятели на българския народъ, отстояващи справедливата кауза на България.

Също бѣха удостоени съ Отличieto лидеритѣ на Националнитѣ организации на братскитѣ намѣ народи, участвуващи въ "Американскитѣ Приатели на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ", съ която организация Б.Н.Ф. работи въ най-тѣсенъ контактъ.

Канцлерството на Ордена въ съставъ председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, канцлеръ Д-ръ Георги Паприковъ и секретаръ Полковникъ Райчо Райчевъ излѣзаха на сцената и съ особена тържественностъ бѣха повиквани и награждавани удостоенитѣ, които лично присъствуваха на тържеството.

Всѣки единъ отъ награденитѣ излизаше на сцената, гдето получаваше Дипломата и Ордена отъ председателя Д-ръ Иванъ Дочевъ. Отъ страна на награденитѣ изказаха благодарностъ Народния представителъ г. Хамилтонъ Фишъ и Д-ръ Несторъ Просикъ. Отдѣлно даваме списъкъ на награденитѣ и снимка на заглавната страница.

НАГРАЖДАВАНЕ СЪ ЗЛАТЕНЪ ОРДЕНЪ
МАЙОРЪ Д-РЪ ИВАНЪ М. БАНКОВСКИ

Мастера на церемонията г. Никола Стояновъ обяви започване на увеселителната частъ. Той представи ръководителитѣ на разнитѣ танцови групи, дошли нарочно на нашето тържество като гости.

Първи излъзоха на подиума украинската фолклорна група подъ ръководството на г-жа Елена Опреско отъ Ню Йоркъ.

Многобройната унгарска група подъ ръководството на г-жа Мария Молнаръ представиха колоритната "Унгарска Рапсодия"

Тѣзи две групи отъ братскитѣ намъ страни изпълниха отлично фолклорнитѣ танци на своитѣ народи и бѣха изпратени съ нестихващи аплодисменти.

Балканската танцова група при Държавния Университетъ въ Бѣфало, подъ ръководството на хореографитѣ г-ца Вари Ханзенъ и г-ца Мери Хилингеръ изпълниха нѣколко български народни хора и танци.

Участницитѣ на тази група сж всички американски студенти и не всички сж отъ български произходъ.

Ентузиазизираната публика не оставаше изпълнителитѣ да спратъ съ нескончаеми аплодисменти, следваше хоро следъ хоро, докато накрая млади и стари рипнаха и се хванаха на едно общо народно българско хоро.

Накрая най-младитѣ "нашенчета" дѣцата на председателя на клона ни въ Бѣфало г. Миро Герговъ изпълниха чудесна българска рѣченица. Д-ръ Иванъ Дочевъ благодари на изпълнителитѣ.

Следъ приключване на увеселителната частъ, Мастера на церемонията съобщава че са получени и още се получаватъ стотици и стотици поздравителни телеграми и писма. Той прочете имената на изпращачитѣ на поздравленията дошли отъ най-видни американски официални лица, отъ лидеритѣ на приятелски намѣ организации, отъ председателитѣ и много членове на наши клонове прѣснати по цѣлия свѣтъ и отъ познати и непознати намѣ братя-емигранти, прокудени отъ Родината.

Получени поздравления до Конгреса на Българския Националенъ Фронтъ:

Говерньора на Ню Йоркъ - г. Нелсонъ Рокефелеръ
Говерньора на Ню Джерси - г. Уилиамъ Гахилъ
Кмета на Ню Йоркъ - г. Джонъ Линдзей
Кмета на Чикаго - г. Ричардъ Дейли
Председателя на Централния Комитетъ на Републиканската партия - г. Роджеръ Мортонъ, Вашингтонъ
Председателя на Държавното Бюро за Инвестиция - г. Хербертъ Хуверъ, Вашингтонъ

Сенатори:

Яковъ Джависъ - Ню Йоркъ
Чарлсъ Годель - Ню Йоркъ
Чарлсъ Пърси - Чикаго
Клифордъ Касе - Ню Джърси
Харисонъ Уилиамсъ - Ню Джерси
Петъръ Доминикъ - Колорадо
Хугъ Скатъ - Пенсилвенія

Народни представители:

Едвардъ Дервински - Чикаго
Джонотонъ Бирхамъ - Ню Йоркъ
Доминикъ Даниелсъ - Ню Джерси
Джанъ Видлеръ - Ню Йоркъ
Петъръ Родино - Ню Джерси
Франкъ Хортонъ - Ню Йоркъ
Отисъ Пикъ - Ню Йоркъ
Джонъ Ерленборнъ - Илиноисъ
Джанъ Рарикъ - Луизиана
Едвардъ Патенъ - Ню Джерси
Хамилтонъ Фешъ - Ню Йоркъ
Мартинъ Мекъ Книли - Ню Йоркъ
Ховардъ Тобинсонъ - Ню Йоркъ
Мичелъ Файгънъ - Охайо
Марио Биари - Ню Йоркъ
Хенри Хелстоски - Ню Йоркъ
Уилиамъ Раенъ - Ню Йоркъ

г. Илмаръ Хайнеръ - Стейтсъ Департментъ, Вашингтонъ
г. Мартинъ Веникъ - Стейтсъ Департментъ, Българския Отдѣлъ, Вашингтонъ.
Д-ръ И. Е. Джиничъ, - председателъ на "Хърватския Националенъ Конгресъ".
г. Валтеръ Колакъ - председателъ на "Германо-Американския Националенъ Конгресъ, Чикаго.
г-жа Улана Целевичъ - председателка на "Украинското Женско Движение", Чикаго.
Д-ръ Димитъръ Вълчевъ - съоснователъ на Б.Н.Ф., Мюнхенъ, Германия.
г. Масамино Андерсонъ - секретаръ на "Италианската Национална Младежъ" Римъ, Италия.
Д-ръ Стиборъ Покорни - главенъ секретаръ на Централата на А.Б.Н. въ Мюнхенъ, Германия.
г-жа Дора Гъбенска - председателка на "Организацията на Българскитѣ писатели въ изгнание", Лосъ Анджелесъ.
Д-ръ Кароль Рипа - председателъ на "Свѣтовната Полско-Унгарска Федерация"
Консулъ Тодоръ Димановъ - Мадридъ, Испания.
г. Борисъ Димитровъ - председателъ на Американско-Българската Лига, Торонто.
г. Стефанъ Кашевъ - Б.Н.Ф. - Турция. г. Никола Атанасовъ - Б.Н.Ф. - Швеция.
г. Тодоръ Нейковъ - Б.Н.Ф. - Виена. г. Н. Константиновъ - Б.Н.Ф. - Парижъ.
г. Илия Матевъ - Б.Н.Ф. - Боливия. г. Спасъ Георгиевъ - Б.Н.Ф. - Аржентина.
г. Петъръ Цанковъ - Б.Н.Ф. - Холандия. г. Матю Андреевъ - Б.Н.Ф. - Калифорния.
г. Тодоръ Рангеловъ - Б.Н.Ф. - Австралия.

На 8 мартъ 1970 година въ 10 часа сутринята въ зала 115 на същия хотелъ продължиха заседанията на Конгреса, при участието на всички делегати.

Като първи въпросъ за разглеждане бѣ поставенъ, политическото положение въ свѣта и становището, което нашата Организация трѣбва да вземе. По този въпросъ бѣ направенъ докладъ отъ председателя Д-ръ Иванъ Дочевъ, който анализира много обстойно този въпросъ, като се спря на взаимоотношенията на двата грамадни политически блока, демократичния и комунистическия и епохалната борба, която се води днесъ въ свѣта. Отъ резултата на тази борба зависи не само живота на народитѣ днесъ, но и този на бъдещитѣ поколения, ето защо, становището на всички национално мислещи хора и организации трѣбва да бѣде твърдо и решително. За това се изисква жертвоготовностъ и абсолютна преданостъ къмъ дѣлото. Потози въпросъ се изказаха много отъ делегатитѣ, между които: г. г. Никола Стояновъ, Инж. Стефанъ Арнаудовъ, Руси Славейковъ, Инж. Ангелъ Гъндерски, Георги Петровъ, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Игнатъ Хайгъровъ, Миро Герговъ, Колю Кондовъ, Цоню Градинаровъ, Петъръ Фотевъ и Д-ръ Георги Паприковъ.

Следващиятъ въпросъ, докладванъ отъ г. Никола Стояновъ, бѣ положението въ поробената Родина. Отъ данни, получени отъ новодошли наши съмишленици и по други начини се констатира, че положението въ днешна България, въ никой случай не може да се окачества като подобряваще се. Напротивъ: терора се е засилилъ, поради страха на комуниститѣ отъ недоволния народъ, икономическото положение е предъ катастрофа поради стопанската зависимостъ отъ Съветския съюзъ и съ всички сили се подготвя дори инационалното присъединяване на България къмъ Съветския съюзъ. Установено е, че надъ 1,000 младежи бѣгатъ годишно отъ комунистическа България, търсейки свободата, което означава, че младежта напълно отрича днешния кървавъ режимъ.

За вътрешното положение въ Съединенитѣ Шати и Канада докладва г. Колю Кондовъ, който анализира зачестилитѣ напоследъкъ размирици, стачки и саботажки които сѣ резултатъ на една добре организирана подмолна комунистическа дейностъ който фактъ за щастие, вече ясно се очертава дори и въ ежедневната преса. Нашъ върховенъ дългъ е, да вземемъ по възможностъ най-големо участие въ дейността на политическитѣ партии въ нашето ново Отечество, като съ това засилимъ тѣхната антикомунистическа отпора.

По предложение на редактора на ЕОРБА Д-ръ Георги Паприковъ, реши се и занапредъ съюзното списание да се издава по същия начинъ както и до сега. Също да се издаде една книга на английски езикъ излагаша програмата и идейнитѣ становища на нашата Организация, както и историята и нашата борба противъ комунизма, и която книга да се разпространи между отговорнитѣ политически фактори на западнитѣ страни, за популяризиране на българската кауза.

Къмъ 2 часа следъ пладне Конгреса бѣ посѣтенъ отъ Н. В. П. Митрополитъ Кирилъ, който произнесе високо патриотична речъ и благослови дейността на Б. Н. Ф. като радателъ на българщината и пазителъ на Христовата вѣра. Отъ страна на братята ни отъ Македония, Конгреса бѣ поздравенъ отъ охридчанина г. Наумъ Ралевъ, който подчерта единството на всички българи, независимо отъ тѣхното мѣсторожение.

По предложение на Номинационалната Комисия, при пълно единодушие бѣха избрани следнитѣ лица за Ц. У. С. и К. К. за следнитѣ две години:

Председателъ: Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

Подпредседатели: Д-ръ Георги Паприковъ и Инж. Ангелъ Гъндерски.

Секретаръ: Никола Стояновъ Касиеръ: Колю Кондовъ

Членове: Иванъ Гълъбовъ, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Полк. Райчо Райчевъ, Георги Петровъ и Миро Герговъ.

Контролна Комисия: Председателъ: Цоню Градинаровъ

Членове: Петъръ Фотевъ и Петъръ Николовъ

Редакторъ на ЕОРБА: Д-ръ Георги Паприковъ

Последва доклада по резолюцията съ докладчикъ г.Георги Петровъ.Следъ основно разглеждане на изнесенитѣ доклади върху политическото положение въ свѣта и въ България,състоянието на нашата Организация и въпроситѣ свързани съ нашата емиграция,при пълно единодушие се прие следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

НА ЕДИНАДЕСЕТЯ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

СЪСТОЯЛЪ СЕ НА 7 И 8 МАРТЪ 1970 ГОДИНА ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

I. ПО ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ БЪЛГАРИЯ:

Политически България продължава да бъде вѣренъ сателитъ на Съветския съюзъ.Управляващата комунистическа клика безропотно изпълнява директивитѣ на Москва и раболопно продава националнитѣ и икономически интереси на българския народъ.Ценитѣ на продуктитѣ отъ първа необходимостъ се повишаватъ ежедневно,като същевременно националнитѣ богатства биватъ изнасяни за Съветския съюзъ на безценица.

Въпрѣки шумно разтрѣбяванитѣ отъ комунистическата властъ "свободи" и днесъ българскиятъ гражданинъ е лишенъ отъ елементарнитѣ човѣшки права за свободно изразяване на мисль, слово и организиране.

Настроенията на българския народъ противъ днешнитѣ управници се засилва значително,като започва да предизвиква разложение дори и всрѣдъ по-младитѣ кадри на комунистическата партия.

Духътъ на борцитѣ отъ съпротивата е несломимъ въпрѣки новитѣ вълни отъ арести и преследвания.Коравиятъ български народъ продължава активно и скрито да противодействува на натрапената му властъ,увѣренъ въ скорошната победа.

II. ПО МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ:

Влиянието на умѣло организираната комунистическа пропаганда въ свободния свѣтъ все още продължава да представлява действителна опасностъ за неговото съществуване.Докато войната въ Виетнамъ продължава и нови комунистически агресии започватъ въ Лаосъ и Камбодия,търговскитѣ връзки на Запада съ комунистическитѣ страни се засилватъ.

Инвазията въ Чехо-Словакия,която изкара на повърхността кипезитѣ задъ Желѣзната завеса,не можа да разтърси свѣтовната съвестъ и насочи нейното внимание къмъ поробенитѣ отъ Съветитѣ народи.

Свободниятъ свѣтъ е въ опасностъ и той може да се спаси само чрезъ обединение на всички сили не само за отбрана,но и за унищожение на комунизма.

III. ПО ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ:

Днесъ Съединенитѣ Шати сѣ страната,която представлява главния обектъ на комунистическата агресия.Противо-американски демонстрации,начело съ комунистически знамена и съ вдигнати лѣви юруци,поставяне на бомби въ обществени сгради,организиране на стачки въ ключови области,биватъ планирани и изпълнявани съ цель да се предизвика вътрешно разстройство,недоволство и несигурностъ.Особено е голѣмъ натиска за оттеглянето на войскитѣ на Съединенитѣ Шати отъ Виетнамъ,за да се осигури тамъ комунистическата победа.

Политици-опортюнисти,жадни за изборни гласове,подкрепятъ проявитѣ на комунизиранитѣ тълпи и така услужватъ на тѣхната кауза.

Но американската национална съвестъ започва да се събужда и антикомунистическиятъ срѣди започватъ да се активизирватъ.Този процесъ трѣбва да се засили и Българскиятъ Националенъ Фронтъ е готовъ да даде своята данъ за отстраняване на червената опасностъ.

IV. ЗА НАШАТА ЦЪРКВА.

Българската Православна Църква, изиграла в миналото най-важната роля за нашето национално опазване, трябва да следва този път и днес. Българският Национален Фронт констатира, че Българската Православна Църква е станала прицел, както в България, така и в чужбина, на комунистическата инфилтрация.

Българският Национален Фронт ще продължава да изобличава и предпазва от всички опити за разкол в нашата Православна Църква и за подчинението ѝ на международния комунизъм.

V. ЗА НАШАТА ЕМИГРАЦИЯ:

Българският Национален Фронт ще ратува за политическото обединение на нашата национална емиграция и координиране на действията си с сродни нам организации в името на общата борба против поробителитъ.

Българският Национален Фронт ще продължава да изнася истината по националните ни въпроси и ще се бори против всички, които се опитват да разрушат единството и езиковата цялостност на българския народ и неговитъ исторически и национални интереси.

VI. ЗА НАШАТА ОРГАНИЗАЦИЯ.

Българският Национален Фронт чрез своитъ клонове по всички краища на свѣта подържа отлични връзки с българскитъ емигранти, както и с управляващитъ срѣди и с пресата в разнитъ страни на свободния свѣтъ.

Българският Национален Фронт ще продължава неуморно да защитава интереситъ на нашата поробена родина България, където и когато се наложи това.

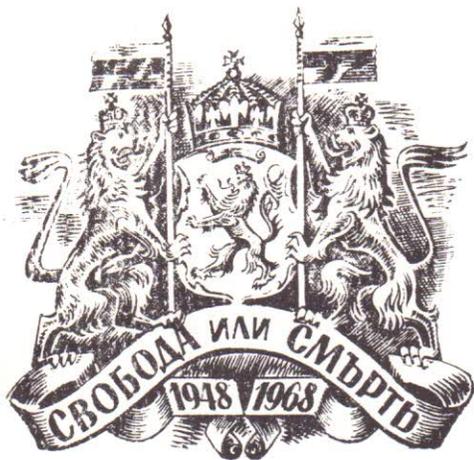
Българският Национален Фронт ще продължава още по-активна дейност за привличане на всички наши братя емигранти, които подържат нашата идеология.

Организационниятъ органъ БОРБА се явява като най-добъръ изразител на националнитъ ни въжделения и защитникъ на поробенитъ ни народъ и като така, списанието ще продължава да се списва в сѣщия духъ и с сѣщата смѣлост в служба на нашата освободителна кауза.

Българският Национален Фронт, с непоколебима вѣра в правотата на своя път ще продължава с още по-голяма твърдост и себепристрастие да работи за по-скорошното възкресение на свободата в поробената ни Родина.

Да живѣе и пребаде несломимитъ български народъ и неговата неугасваща вѣра в победата на борбата за свобода и независимост!

Следъ приемането на Резолюцията, председателътъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ отъ свое име и отъ името на новоизбрания Централенъ Управителенъ Съветъ и Контролна Комисия благодари за довѣрието, което имъ бѣ гласувано отново и декларира, че както до сега, така и за в бъдеще всички ще изпълнятъ своя дългъ, за да се постигнатъ целитъ на Организацията - подпомагане нашия народъ в борбата му срещу комунизма за освобождението на България. В 4 часа следъ пладне Конгреса бѣ закритъ. Мнозина отъ делегатитъ и гоститъ останаха да гледатъ филмъ отъ дейността на Б.Н.Ф. изработенъ отъ нашия членъ г. Здравко Христовъ. Накрая всички изказаха благодарности и похвали на членоветъ на нашия клонъ в Ню Йоркъ за отличното изнасяне на този исторически Конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ.

НАГРАДИ СЪ ОРДЕНА НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

"БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ"

По решение на Канцлерството на Ордена "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ", въ деня на Освобождението на България - 3 мартъ - съ радостъ и гордостъ Отличieto се поднесе на следнитѣ многозаслужили въ борбата противъ комунизъма приятели на нашия народъ и съидейници на нашата организация.

ЗЛАТЕНЪ ОРДЕНЪ

Н. П. СПИРО АГНЮ, Вашингтонъ. Подпрезидентъ на Съединенитѣ Шати.

Н. П. ХУБЕРТЪ ХЪМФРИ, Вашингтонъ. Бившъ Подпрезидентъ на Съединенитѣ Шати.

Н. П. ЕДГАРДЪ ХУВЕРЪ, Вашингтонъ. Директоръ на Федералното Бюро за Инвестигация.

Н. П. ЕДВАРДЪ ДЕРВИНСКИ, Чикаго. Сенаторъ на Съединенитѣ Шати.

Н. П. РИЧАРДЪ С. МОРТОНЪ, Ню Йоркъ. Сенаторъ на Съединенитѣ Шати.

Н. П. МАТЮ ТРОЙ, Ню Йоркъ. Висшъ сѣдия. Председателъ на "Комитета на Поробенитѣ народи".

Н. П. ХАМИЛТОНЪ ФИШЪ, Ню Йоркъ. Сенаторъ. Председателъ на "Комитета Свобода".

Н. П. ЛАСЛО ПАСТОРЪ, Вашингтонъ. Съветникъ на Президента Никсонъ.

МАЙОРЪ Д-РЪ ИВАНЪ БАНКОВСКИ, Франкфуртъ, Председателъ на "Българското Войнство".

БРОНЗОВЪ ОРДЕНЪ

Д-РЪ НЕСТОРЪ ПРОСИКЪ, Бъфало. Председателъ на Украинцитѣ при А. Б. Н.

Д-РЪ ГАБОРЪ ДЕ БЕШЕНИ, Ню Йоркъ. Председателъ на Унгарцитѣ при А. Б. Н.

КАПИТАНЪ АНТЕ ДОШЕНЪ, Ню Йоркъ. Председателъ на Хърватитѣ при А. Б. Н.

ИНЖ. ИВАНЪ КОСИАКЪ, Ню Йоркъ. Председателъ на Бѣлоруситѣ при А. Б. Н.

Д-РЪ АУСТИНЪ АППЪ, Ню Йоркъ. Почетенъ Председателъ на Германцитѣ въ С. А. Ш.

РАХИМЪ БАБАОГЛУ, Ню Йоркъ. Председателъ на Азербеджанцитѣ при А. Б. Н.

АТАМАНЪ ИГНАТЪ БИЛИЙ, Ню Йоркъ. Председателъ на Казацитѣ при А. Б. Н.

ЕЛМЕРЪ ЛИПИНГЪ, Ню Йоркъ. Председателъ на Естонцитѣ при А. Б. Н.

МЕТОДИ БАЛКО, Ню Йоркъ. Председателъ на Словацитѣ при А. Б. Н.

- АРИСТИДЪ НИКОЛАЙ, Ню Йоркъ. Председател на Румънцитѣ при А.Б.Н.
- КАПИТАНЪ АРСЛАНЪ БЕГЪ, Ню Йоркъ. Председател на Северо-Кавказцитѣ при А.Б.Н.
- ЕДВАРДЪ ДЕРИКЪ, Ню Йоркъ. Председател на Естонцитѣ при А.Б.Н.
- РОБЕРТЪ БРУКНЕРЪ, Ню Йоркъ. Председател на Германцитѣ при А.Б.Н.
- ПОЛКОВНИКЪ АЛЕКСИ ЧАНКЕЛИ, Ню Йоркъ. Председател на Грузинцитѣ при А.Б.Н.
- АНТОНИ НОСИЧЪ, Ню Йоркъ. Председател на "Хърватската Гвардия".
- ПОДПОЛКОВНИКЪ НИКОЛА НАЗАРЕНКО, Ню Йоркъ. Председател на "Казацитѣ-Ветерани".
- ДЖАНЪ КАРДЖА, Ню Йоркъ. Председател на "Румънскитѣ бойци за свобода".
- КАПИТАНЪ ЗОЛТАНЪ ВАШВАРИ, Ню Йоркъ. Председател на "Унгарскитѣ бойци за свобода".
- МИРО ГАЛЪ, Ню Йоркъ. Председател на "Хърватскитѣ бойци за свобода".
- ЧАРЛСЪ АНДРЕАНСКИ, Ню Йоркъ. Председател на "Унгарския Културенъ Комитетъ".
- Д-РЪ АНАТОЛИ ПЛАСКАЧЕВСКИ, Ню Йоркъ. Бѣлоруски борецъ за свобода.
- ВЛАДИМИРЪ ПИЛЕЗА, Ню Йоркъ. Бѣлоруски борецъ за свобода.
- Д-РЪ АЛЕКСАНДЪРЪ СОКОЛИШЧИНЪ, Ню Йоркъ. Украински борецъ за свобода.
- МИХАЙЛЪ СПОНТАКЪ, Ню Йоркъ. Украински борецъ за свобода.
- ЛУЦИАНЪ РАХЕРЦЕРЪ, Ню Йоркъ. Хърватски борецъ за свобода.
- Д-РЪ ТОДОРЪ КРУПА, Ню Йоркъ. Украински борецъ за свобода.
- ВЛАДИМИРЪ МАЙЕВСКИ, Ню Йоркъ. Украински борецъ за свобода.
- КОРНЕЛИ ВАСИЛИКЪ, Ню Йоркъ. Украински борецъ за свобода.
- Д-РЪ СТЕФАНЪ ГРЕДЕЛЪ, Ню Йоркъ. Директоръ на Историческия Унститутъ въ Бѣфало.
- ТОЛО ЗЛАТКОВЪ, Торонто. Дългогодишна антикомунистическа дейностъ съ оръжие въ рѣка.
- ПРОФ. СТОЯНЪ НИКОЛОВЪ, Торонто. Изтъкнатъ публицистъ, писателъ и поетъ.
- ИНЖ. СТЕФАНЪ АРНАУДОВЪ, Ню Йоркъ. Изтъкнатъ борецъ противъ комунизма.
- Д-РЪ АСПАРУХЪ П. ИСАКОВЪ, Чикаго. Изтъкнатъ радателъ за българщината.
- Д-РЪ ЙОРДАНЪ ПИСАРЕВЪ, Ню Йоркъ. Изтъкнатъ борецъ противъ комунизма.
- ДИМИТЪРЪ ИВАНОВЪ, Хамилтонъ, Изтъкнатъ борецъ противъ комунизма.
- АЛЕКСАНДЪРЪ ЙОНКОВЪ, Чикаго. Изтъкнатъ борецъ противъ комунизма.
- ЖЕЛЪЗКО ГОЦЕВЪ, Ню Йоркъ. Изтъкнатъ борецъ противъ комунизма.
- ЗДРАВКО ХРИСТОВЪ, Ню Йоркъ. Изтъкнатъ борецъ противъ комунизма.

ПРИСТЪПИ ПО ВЪТРЕШНИЯ ФРОНТЪ НА СВОБОДНИЯ СВЪТЪ

/Ролята на "полезнитѣ идиоти"/

Д-ръ Димитъръ Вълчевъ

Докато останалитѣ тези на Марксъ и Ленинъ претърпѣха повече или по-малко, крушение, оправдава се, изглежда, въ наши дни предвиждането за онѣзи полезни на Москва идиоти въ Свободния свѣтъ, които безъ да бѣдатъ комунисти и макаръ дори негови противници, могатъ да послужатъ като мостъ за крайната победа на комунизма и неговото свѣтовно владичество. Сбѣдва се и предсказанието на Мануилски за приспиване на свѣтовното обществено мнение чрезъ развихряне на една небивала мирна кампания и подготовка на решителния ударъ, както и за онѣзи "капиталисти", които, алчни за печалба, ще продадатъ на болшевикитѣ сами важето, на което ще бѣдатъ избесени по електрическитѣ стълбове...

Съвременното политическо развитие показва, че тази тактика на комунизма въ похода му къмъ мирово господство, въпрѣки фалимента на неговата идеология, не е лишена отъ изгледи да възтържествува. Голѣмиятъ шансъ на свѣтовната комунистическа агресия се заключава днесъ, не толкова въ разполагаемия атомно-ракетенъ потенциалъ, колкото въ овчедушното отношение на Свободния свѣтъ къмъ пристѣпитѣ на комунизма и неговитѣ негласни наемници по вътрешния фронтъ на демокрацитѣ...

Ако комунистическата офанзива на този именно "миренъ фронтъ" постига въ последно време все по-дълбоки пробиви, то главно благодарение на това, че на Западъ, въ иметона една зле разбрана и още по-зле практикувана демокрация, на "полезни идиоти" отъ най-различенъ родъ и калибъръ е предоставена неограничена свобода, да подриватъ открито устоятѣ на самата демокрация и гарантиранитѣ отъ нея основни човѣшки права и свободи, като предпоставка за всѣки прогресивенъ общественъ и държавенъ строй.

Като прѣка последица отъ тази безотговорна толерантностъ, всевъзможни револтиращи секти и ереси всрѣдъ демократичния свѣтъ безпрепятствено сѣятъ поквара най-вече между младежъта, студентството и други нѣкои податливи срѣди, чийто прояви избиватъ все повече въ дръзки посѣгателства върху институциитѣ на обществения и държавенъ редъ, учредени и съществуващи по волята на народа, въ неговото огромна мнозинство.

На тази почва никнатъ вече и небивали криминални престѣпления срещу живота, имота, нравитѣ и сигурността на гражданитѣ, и то въ страни, ползуващи се до вчера съ реномето на образцови демокрации.

Една разнолика "революционна лѣвица", разгалена отъ снизхождението на властѣта, злоупотрѣбва грубо съ правото на демонстриране, за да разгаря гражданската война, отъ която ще се възползува въ крайна смѣтка само комунизмътъ. Така кадритѣ на тази разнородна лѣвица, задъ която се таятъ и дебнатъ агентитѣ на мировата комунистическа агресия, играятъ точно ролята на онѣзи полезни идиоти въ услуга на Москва или Пекингъ, които, безъ да подозиратъ, копаятъ гробъ на собствената си свобода.

Къмъ пѣстрата армада на тѣзи полезни за комунизма идиоти се числятъ на първо мѣсто известни елементи, монополизирани за себе си квалификацията на мнимо "прогресивни интелектуалци".

Добрали се до ключевии позиции въ обществения животъ, не по демократиченъ пътъ, а повече или по-малко случайно, тѣзи самозвани ментори на общественото мнение обявяватъ националната идея за отживѣла времето си и анатемосватъ всѣки видъ национализъмъ като несъвмѣстимъ съ демокрацията. Така, тѣ изключватъ на бърза ръка отъ арената на днешния мировъ конфликтъ най-могъщия двигателъ на съпротивата и борбата срещу комунистическата тирания и чуждото иго.

Въ сѣщото това време, оттаткъ барикадитѣ на Свободния свѣтъ - доколкото тѣ съществуватъ - стратегитѣ на мировото комунистическо владичество, въпрѣки всѣка идеологическа несъвмѣстимостъ, използватъ фарисейски точно националното съзнание, вродено у всѣко човѣшко същество, за да впрегнатъ въ своята колесница зависими до сега или изостанали страни и народи по всички континенти.

Подъ етикета на така наречения "социалистически патриотизъмъ", се развихрятъ днесъ национални чувства сѣщо така и всрѣдъ заробенитѣ вече отъ болшевиизма народи, когато това служи за циментиране и разширение на Московската колониална империя. Съ паролитѣ за "територияленъ интегритетъ" и "националенъ суверенитетъ" си служи, не безъ успѣхъ, сѣщо така и Пекингъ, въ своитѣ империялни планове и амбиции въ Азия и Африка, а въ по-далечна перспектива - и по цѣлия свѣтъ. Въ тази обстановка, ако се отдаде, народитѣ въ свободния демократиченъ свѣтъ ще бѣдатъ наистина стерилизирани отъ всѣко национално чувство и воля за отпоръ и борба, вратитѣ на комунистическата експанзия ще останатъ широко отворени.

Друга категория вътрешни врагове на демокрацията сѣ така наричатитѣ се "хуманисти", "пацифисти" и "антимилитаристи". Ако не сѣ съзнателни комунистически диверсанти, това могатъ да бѣдатъ само политически фантасти, които нехаятъ за действителността, замихватъ предъ смъртната угроза, надвиснала отъ страна на комунистическия блокъ и неговата гигантска военна машина и се държатъ, като да живѣятъ на друга планета.

Непрозрѣли природата и неизмѣнитѣ агресивни цели на комунизма, тѣ все още вѣрватъ въ неговото мнимо миролюбие, залагатъ още на картата на възможното му "хуманизиране" и "либерализиране" и разчитатъ да го предразположатъ и умилостивятъ чрезъ пълно морално и материално разоръжение на свободния още свѣтъ. Този родъ оптимисти сѣ точно въ ролята на онова бедно агне, на което, споредъ известната народна мъдростъ, вълкътъ казалъ: "Мътишь ми, не мътишь, ще те изямъ!"...

На такива слѣпци всрѣдъ демократичния свѣтъ днесъ е позволено, да пригласятъ громко на коварната комунистическа пропаганда, да крещятъ до прегракване срещу саможертвената война на Съединенитѣ Шати въ Виетнамъ и да търсятъ съ лупа "военнопрестѣпници" само между защитницитѣ на Свободата, премълчавайки животинскитѣ жестокости на нейнитѣ похитители и милионитѣ кървави жертви на бѣсната комунистическа агресия!

Специална роля въ разложението на демокрацията играе при това така наречената "критична" и "революционна" младежъ. Разглезена отъ демократичния режимъ и отъ една прекалено либерална семейна атмосфера, тя се чувствува нѣщо като неприкосновенна каста, съ неограничена свобода въ частния си животъ, както и въ общественитѣ си прояви. На тази разхайтена младежъ, загубила, не само по външенъ видъ, всѣки човѣшки образъ и подобие, сѣ позволени днесъ дивашки изстѣпления, нарушаващи общоприетия нравственъ редъ, елементарната естетика и хигиена, както и разпоредбитѣ на закона и откриващи пътя за анархията.

Военната служба, нѣкога честь и гордостъ за всѣки младежъ, минава днесъ едва ли не за унижителна тегоба, срещу която е позволено да се "демонстрира" съ плакати, призоваващи военнослужащитѣ открито къмъ дезертиране!

Всичко това, под червенитѣ знамена на кървавия комунистически деспотизъм, съ емблеми и кръвсъци, величаещи неговитѣ първомайстори, въ лицето на Ленинъ, Сталинъ, Хо Ши Минъ и тути кванти. Въ това време, отатъкъ желѣзната завеса, свободолюбиви студенти и интелектуалци предпочитатъ живи да се самоизгарятъ, нежели да понасятъ варварския режимъ на большевисткия завоевателъ...

Друга категория "полезни идиоти" сѣ най-сетне така нареченитѣ "неутралисти", които оставатъ равнодушни предъ настѣпилия упадъкъ и дрѣзкитѣ пристѣпи на комунистическата агресия по вътрешния фронтъ на демократичнитѣ страни. Въ днешното време на сѣдбоносно стѣлкновение между два противоположни свѣта, когато се решава участъта на цѣли поколения, тѣзи политически дѣйствици считатъ за най-велемѣдро, да стоятъ настрана и бѣдатъ пасивни наблюдатели на "развитието", омивайки ръце съ дезертърската максима: "Несе занимавамъ съ политика"! Дори избирателното си право тѣзи неутралисти упражняватъ само неохотно и доколкото не биха пропуснали нѣкой пикникъ или друго нѣкакво развлечение. Такива янлъшъ-демократи сѣ лишени въ действителностъ отъ всѣко съзнание за демократиченъ дългъ и отговорностъ, не самоотношение на собствения си народъ, а по отношение на утрѣшната сѣдба на цѣлото човѣчество

Дошло е проче време, безнаказанитѣ пристѣпи на комунизма по вътрешния фронтъ на Свободния свѣтъ да бѣдатъ пресѣчени и безпощадно сразени. Една демократична властъ, излъчена по волята на самия народъ, не оправдава своето съществуване и абдикира отъ върховния си дългъ, ако не се справи твърдо и решително съ системната офанзива на едно малцинство отъ полезни на Москва и екингъ идиоти, които денонощно конспириратъ и открито атентиратъ срещу съществуването на самия демократиченъ редъ.

Днешното ръководство на могъщитѣ Съединени Шати изглежда решено, да не търпи безконечно червения тероръ на улични тълпи и малцинства отъ самозванци, есъвмѣстимъ съ гордитѣ демократични традиции на тази велика страна. Такъвъ братъ би подействувалъ освежително и заразително за цѣлия Свободенъ свѣтъ би послужилъ като ориентация за всички демократични управления. Днешниятъ резидентъ Никсонъ, замѣстника му Агню и тѣхнитѣ ръководни сътрудници сѣ ризовани, днесъ повече отъ всѣки другъ пътъ, да изиграятъ една историческа оля отъ всемирненъ мащабъ.

Шомъ като Москва, задъ димната завеса на развихрената кампания за миръ сигурностъ и привидна готовностъ за разоръжение, продължава трескаво да асилва своя гигантски воененъ потенциалъ, заканвайки се при всѣки случай на останалия свѣтъ съ безпощадно унищожение, правоидългъ на самосъхранение за милитъ отъ Атлантическия пактъ е, да поддържатъ, при всички условия и на всѣка цена, стратегическо надмощие.

Който и сега още продължава да си прави оглушки относно целитѣ и методитѣ на Москва и довѣрчиво залага на предлаганата отъ тамъ "система на европейска сигурностъ", нарежда се неволно въ лагера на доброволнитѣ капитуланти. Ювелия на момента е освенъ това, на студената война, разгаряна непрестанно отъ свѣтовния комунизъмъ по всички страни и континенти, да се противопостави единъ сящо така всемирненъ кръстоносенъ походъ за пресушаване на комунистическата проказа като абсолютно и непоправимо зло.

Това е днесъ върховната задача на свободния демократиченъ свѣтъ, съ която той може и трѣбва да се справи, ако иска да надживѣе грозящото го чуждо робство. Предпоставка за това е, политическото мобилизиране на инертното "мълчащо мнозинство" въ свободнитѣ страни, чрезъ възраждане на борческия националенъ духъ, като залогъ за една жизнеспособна днесъ демокрация, годна да се справи преди всичко съ вътрешнитѣ си врагове.

ИВАНЪ ВАЗОВЪ И ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ.

Проф. Владимиръ Николовъ
Сентъ Луисъ, С. А. Ш.

Иванъ Вазовъ, като националенъ български класикъ, голѣмъ родолюбецъ и горещъ борецъ, участникъ въ освобождението на България, ни е извънредно близкъ по идеитѣ и дѣлата си, особено при днешната робска обстановка въ Родина. Въ предлаганата статия ние ще се опитаме да разгледаме какъ се е отразила освободителната дейность на българскитѣ патриоти въ поезията на поета.

Литературната дейность на Ивана Вазовъ започва презъ времето на мощния подемъ на национално-освободителното движение на българския народъ, още презъ 1870 година и се прекъсва само съ смъртта на писателя презъ 1921 година. Епохата, презъ която Иванъ Вазовъ живѣе, е богата съ исторически събития и затова Вазовата проза, поезия и драматургия отразиха въ себе си всички тѣзи събития. Но най-силно и най-голѣмо отражение на националната борба за освобождение на България се намира въ лириката му.

Хронологически тази тема започна презъ 1872 година съ стихотворението "Боръ", премина презъ поемитѣ, по-късно презъ очерцитѣ, въ разказитѣ и се привърши въ края на 80-тѣхъ години съ романа "Подъ игото". Къмъ тази тема Вазовъ се върна за малко само презъ 1890 и 1900 години съ "Той не умира", разказа "Българка" и очерка му за Василь Левски "На завоя". Произведенията на Вазовъ, посвѣтени на освободителната борба, смѣло може да се каже, създадоха славата на писателя, не само въ България, но далеко и въ чужбина. Неговата "Епопея на забравенитѣ" и "Подъ игото" да сега сѣ преведени на повече отъ 20 чужди езици и се ползватъ съ обичѣта на многобройнитѣ имъ читатели.

Мирозрението на Иванъ Вазовъ се формира въ младитѣ му години подъ влиянието на националната идеология на Христо Ботевъ, Василь Левски и Любенъ Каравеловъ, които той познавалъ лично, често ги е срѣщалъ и е водилъ дълги разговори съ тѣхъ, както по обществени, така и по литературни проблеми.

Лириката на Вазовъ е събрана въ тритѣ му поетични сборници: "Знаме и Гусла" отъ 1878, "Печалитѣ на България"-1877 и "Избавление"-1878 години, всички издадени въ Букурещъ. Тази трилогия предствалява истинско разкритие на основитѣ на освободителното движение на българския народъ. Повечето отъ стихотворенията сѣ плодъ на личнитѣ наблюдения на автора и сѣ непосредствена реакция на съвременнитѣ му събития. Първитѣ сборници се появиха следъ геройската смъртъ на Христо Ботевъ и когато Любенъ Каравеловъ се бѣше оттеглилъ отъ ръководството на революционната дейность, когато славата на първия голѣмъ български поетъ Петко Славейковъ угасваше. Вазовитѣ пѣсни зовещи българскитѣ родолюбци къмъ борба, бѣха пълни съ емиционалность и дълбоки народни мотиви. Всичко това допринесе широка известность на автора и му опредѣли важно мѣсто въ българската литература.

Иванъ Вазовъ не бѣше само свидетелъ на освободителното движение, той бѣ и активенъ участникъ. Презъ 1875 година въ неговия роденъ Сопотъ той встъпи въ редовитѣ на тамошния революционенъ комитетъ, въглавяванъ отъ Тодоръ Каблешковъ.

Повечето от Вазовите възстаннически песни влязоха в сборника: "Знаме и Гусла", като песните "Панагюрските възстаници", "Гусла настроена на новъ тонъ" и "Отмъстителъ" станаха много популярни през Априлското възстание и се пяха навсякъде из България като народни песни. Зрелият период на Вазовъ започва именно съ тези стихотворения. Когато Вазовъ пристигна в Букурещъ, той веднага встъпи в "Българското Благотворително Общество", целта на което беше да подпомага борците против турското робство. Обществото събираше доброволци за четите на Филип Тотю и Панайотъ Хитовъ, снабдяваше ги съ облекло и оръжие. Като секретаръ на това Общество, Вазовъ пишеше писма и прокламации до видни общественици в чужбина, изпращаше имъ Почетни дипломи, съставяше позиви и меморандуми. Исторически остава позива му до българския народъ в деня на обявяване на Руско-Турската война на 12 априль 1877 година:

"Братя! Народъ, който се бори и пролива кръвта си за свобода и независимостъ рано или късно ще възтържествува! Безъ жертви нѣма свобода!"

"Българи! Ние всички като единъ човѣкъ трѣбва да възстанемъ! Нашите интереси, нашето бъдаще, самото наше спасение искатъ отъ насъ да грабнемъ оръжието".

Следъ написването на този позивъ, "Благотворителното Общество" прекрати своята дейностъ и всичките негови членове, заедно съ Иванъ Вазовъ, влязоха в редовете на Руското административно управление на страната, което се установи въ освободените области на българска територия. Отначало Вазовъ работеше въ управлението на Свищовския губернаторъ, после, като чиновникъ за специални поръчки въ Русе. Този неговъ периодъ е свързанъ съ стихотворната му сбирка "Избавление", кадето Вазовъ прославя братята-освободители.

И третѣ стихотворни сборника на Вазовъ трѣбва да се разглеждатъ като единъ цикълъ, посвѣтенъ на една епоха - епоха на национално освобождение. Въ сборника "Знаме и Гусла" за пръвъ път Вазовъ изтъкна "Ботеви настроения" и Ботево отношение къмъ революционното дѣло. Това се прояви въ Вазовото твърдение, че основната целъ на единъ патриотъ е борбата. Също като Ботевъ въ неговите стихотворения: "На прощаване", "До моето първо либе", "Хаджи Димитъръ" и "Хайдути", Вазовъ изобразява героя си, замѣнящъ любовни песни съ песни на борбата: "Не мога весело да пѣя, гдето окови звѣнятъ..." Въ стихотворението "Доброволецъ" Вазовъ се явява като личенъ свидетелъ на тежката сцена на едно българско семейство, гдето единичниятъ синъ заминава въ Херцеговина да се бие противъ угнетителите турци. Сърдцето на майката се разкъсва отъ болка и отчаяние, сина може да не се върне, и въпреки това, той говори:

"Не сѣди го, майко горка, нито го кълни Че сърце му отъ жалостъ веке не търпя,
Че оставя безъ подпорка твоите старини! Че кръвта му въ яростъ за бой закипя!"

Идейно и тематически Вазовъ се доближава до Ботевъ въ такива стихотворения като "Знаме", "1875" или "Презъ Гергьовденъ". Въ "Знаме" прославя хайдушката дружина, която зелената гора посрѣща весело, славеичетата ѝ пѣе песенъ. Героятъ моли любимата си да не тъгува за него, но да уши знаме за дружината:

"Не тъжи вече, о либе мое!

Знай, че сърдцето ми е сѣвга твое!

Ази те любя, но ще се бия,

Че моята кръвъ е на България!"

Стихотворението "1875" е монологъ на хайдутина, обърнатъ къмъ майката. Той разправя за страданията на Родината му, за мъките на кръвните му братя и сестри

"Най-ми е жалко, майчице мила

Братя катъ гледамъ въ тия теглила!

Ази си спомнямъ моите сестрици,

Шо ги цѣлуватъ мръсни убиини!

Чувамъ, че плачатъ братя клетници

Като се мъчатъ въ турски темници..

Тѣхните болки болятъ и мене,

Съ тѣхното сърце имоего стене!"

Б Ъ Л Г А Р С К А Т А Т Р А Г Е Д И Я

Стоянъ Ст.Николовъ
Торонто, Канада.

Политическата имиграция, заварена отъ събитията или впоследствие успѣла да се спаси въ свободния демократиченъ свѣтъ следъ завладѣването на България преди двадесетъ и петъ години отъ съветскитѣ войски, се намѣри не само въ трагичната обстановка на емигранта, а и предъ трагизма да поняся незаслужено едно, ако не враждебно, то най-малко още по-обидното пренебрежително отношение на западния свѣтъ къмъ българитѣ - наслоени чувства отъ неосведоменостъ, недобросъвестна попаганда отъ свои и чужди срещу България презъ втората Свѣтвна война и политиката на комунистическия режимъ презъ тѣзи двадесетъ и петъ години.

Откакто желѣзната завеса повдигна едното си крайче за представители на Западната преса, едва ли нѣкой е срѣщалъ между впечатления и преценкитѣ на мѣродавни западно-европейски и особено американски журналисти, две благоприятни думи за българитѣ. Всички, като въ хоръ, следъ обиколкитѣ си изъ Съветския съюзъ и сателититѣ му, предадоха впечатления, че България е най-изостаналата страна и не откриха никакви добродетели у българския народъ.

А нѣкога авторитетни пътешественици и познавачи на народната душа, оставиха описания не само на изключителната българска природна красота и на забележителния културенъ и материаленъ напредъкъ на българитѣ следъ освобождението, а засвидетелствуваха съ възторгъ и удивлението си отъ неуспоримитѣ добродетели и високи морални качества на нашия народъ.

Че България, въпрѣки комунистическия петилѣтки и "китайски скокове напредъ", изостанала значително назадъ въ сравнение съ всестранныя напредъкъ на свободния демократиченъ свѣтъ презъ последнитѣ двадесетъ и петъ години, е вънъ отъ съмнение. Само безскруполната комунистическа пропаганда, която спряга глаголитѣ само въ бъдаше време, за да порази свѣта съ запланувани "успѣхи", може да се прави слѣпа предъ жестоката действителностъ, въ която тъне българскиятъ народъ отъ двадесетъ и петъ години. Но всичко това далечъ не опредѣля България като най-назадничева и изостанала не само въ сравнение съ високия стандартъ на западния културенъ свѣтъ, а и въ сравнение съ съседитѣ ѝ, като се дава на България въ най-добрия случай мѣсто само предъ Албания.

Не е тука мѣстото за впушане въ сравнително изучаване на България и народа и съ нейнитѣ съседи. Наложително е, обаче да се припомни, че българскиятъ народъ никога не се е славилъ, нито съ корупцията на единия си съседъ, нито съ шовинизма на другия, нито съ мегаломанията на третия, нито съ петвѣковното избиване на поробенъ народъ отъ четвъртия.

Не е назадничавъ и изостаналъ въ сравнение съ съседитѣ си единъ народъ като българския, когото забележителни пътешественици и знаменити европейски държавници сж го обиквали, защото сж се възхитили отъ високия му семеенъ и обществен моралъ, отъ трудолюбието му, отъ чистия му незавоевателенъ патриотизъмъ, отъ любовта му къмъ човѣка, правдата и истината. Обстоятелството, че отъ двадесетъ и петъ години се бори срещу тиранията на комунизма съ единственото останало му срдѣство за отбрана - саботажа, не означава още, че се е отдалъ на ленностъ или е трѣгналъ по надолището на регреса като народъ безъ амбиция за издигане и приобщаване къмъ идеалитѣ на свободния демократиченъ свѣтъ, начело съ великия американски народъ.

Двадесет годишния период на мирно творчество между дветъ Свѣтовни войни решително опровергава подобна клевета. За по-малко отъ една година страната ни се възстанови отъ последицитъ на първата Свѣтовна война, всички ограничения въ продоволствието се премахнаха и недоимъкътъ на стоки се замѣсти отъ изобилие на всичко. Презъ тѣзи двадесет години България се индустриализира не по запланувани петилѣтки за ограбване на производството ѝ, за да се задоволятъ ненаситнитъ нужди на Съветския съюзъ, а отъ свободно проявения творчески гений на българския индустриалець, който задоволи всички нужди на българския народъ.

Земедѣлието ни претърпя реформация, която замѣсти навсѣкѣде нерентабилното екстензивно производство на зърнени храни съ интензивни култури: лень, конопъ, памукъ, захарна цвекло, соя, слънчогледъ и други маслодайни растения, които развиха экспортна родна българска индустрия.

Животовѣдството, птицевѣдството и яйчарството не само задоволиха въ изобилие нуждитъ на мѣстното потрѣбление, а станаха първостепенни экспортни артикули за снабдяване на народното ни стопанство съ валута отъ свободнитъ пазари.

Всичко това и още много други постижения въ областта на строителство, наука, изкуство и култура се извърши безшумно, безъ кресливи скандирания и агитки, отъ упорития трудъ на българина. Но днесъ, всичко това старателно скрито и изопачено отъ комуниститъ, за които България излезе отъ каменния период на развитие на 9 септемврий 1944 година, не се разкри и прецени отъ сегашнитъ западно-европейски и американски наблюдатели на живота въ България.

Тѣ напуцатъ страната ни съ проклетие, че не сѣ имали топла вода въ хотелската си стая, съ облекчение, че сѣ напуснали една изостанала въ развитието си страна и въ най-добрия случай съ чувството на пренебрежение и оскърбително съжаление къмъ българитъ. Това отношение къмъ достойния за по-добра участъ народъ, тѣ пренасятъ и върху общественото мнение на културния Западъ за България, а отъ тамъ и върху многобройнитъ ѝ политически имигранти въ свободния свѣтъ.

Да се разбиятъ предубежденията, да се опровергаятъ клеветитъ, за да се превърне пренебрежителното отношение въ респектъ къмъ загубената ни Родина, е въпросъ на много усилия на всички, които сѣ отъ български произходъ, зависи отъ поведението на всѣки поотдѣлно и най-много отъ интеллигенцията ни въ изгнание.

Всичко това, следователно, предполага дълга и упорита работа за спечелване на общественото мнение въ полза на България. А България има съ какво да се представи въ благоприятна свѣтлина предъ външния свѣтъ, има култура и духовна съкровищница, съ която може всѣки отъ български произходъ да се чувствува гордъ съ произхода си.

Изминалитъ двадесетъ и петъ години отъ комунистическата тирания надъ народа ни, повеляватъ на всички ни да не хабиме повече сили въ взаимни борби, а да ги обединиме въ борбата ни срещу общия врагъ на човѣчеството - комунизма, и за извоюване на заслуженото високо мѣсто на българското име въ свободния демократиченъ свѣтъ.

НЕПОБЕДИМЪ ЛИ Е СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ.

Майоръ Г.Ш.Д-ръ Иванъ М.Банковски
Председателъ на "Съюза на Българското Войнство въ изгнание"
Редакторъ на списание "Български Воинъ"
Франкфуртъ, Германия.

"Съветския Съюзъ е непобедимъ!" - това е единъ вече твърде остарѣлъ комунистически слоганъ, който напоследъкъ отново става актуаленъ поради постоянното му повтаряне и скандиране и се натрапва на нѣкои ограничени хора като истина.

За всѣка една победа два сѫ факторитѣ, които играятъ главна роля: духътъ и техниката. Разбира се, има още много други допълнящи причини като стратегия, тактика, снабдяване, икономика, политика и дипломация, които оказватъ също голѣмо влияние за изхода на военнитѣ конфликти.

А какво нѣщо е духътъ? Това е преди всичко настроението и отношението на войската и народа къмъ единъ известенъ воененъ конфликтъ. Затова и той е едно промѣнливо понятие, като въ една война войската може да се покаже съ съвсемъ нисъкъ духъ, докато въ друга война, същата войска може да покаже чудеса отъ геройства. Единъ отъ най-типичнитѣ случаи въ това отношение е сръбската войска въ Сръбско-българската война презъ 1885 година и въ първата Свѣтовна война. Докато въ 1885 година тя бѣ добре въоръжена технически, но бездушна маса, поради непопулярността на войната срещу българитѣ, считани дотогава като тѣхни братя. Въ 1914 година сръбската войска бѣ съ отличенъ духъ, защото трѣбваше да брани свободата си отъ великата тогава Австро-Унгария. Въ резултатъ, Сърбия бѣ жестоко бита презъ 1885 година отъ слабата, лошо въоръжена и безъ команденъ съставъ нова българска войска, на която офицерския кадъръ се състоеше отъ 25 годишни военнопочалници съ само двама майори. А въ 1914 година малката Сърбия разби навлѣзлата въ нейната територия грамадна армия на австрийския генералъ Петьорекъ.

Другъ ясенъ приѣръ отъ историята е разбиването на 400,000-та армия на персийския царъ Дарий отъ малката, но съ неимоверно високъ духъ 40,000 армия на най-великия полководецъ въ историята Александъръ Македонски.

Духътъ на войската обаче не е нѣщо изолирано. Той е частъ и еманация отъ общото настроение на народа въ една държава.

Техниката пъкъ представлява оръжието, мунициитѣ и всички необходими за войската технически принадлежности, тѣхното количество и качество, както и познанията и тренировката за тѣхното употребление отъ военнитѣ чиновне.

Духътъ и техниката вървятъ винаги паралелно, и ако се срещнатъ две войски съ еднакво високъ духъ, побеждава тази, чиято техника е по-добра и по-многобройна. Но ако се срещнатъ две войски различни по духъ и моралъ, побеждава винаги тази, чийто духъ е по-високъ, дори и ако тя е по-малобройна или по-лошо въоръжена или по-зле подготвена. Примѣри: Сръбско-българската война 1885, Финно-Съветската 1939, Израело-Арабската 1967.

Нѣкогашна Русия спечели всички войни съ Отоманската империя презъ последнитѣ три вѣка и отне отъ турцитѣ цѣлото северо-източно Черноморско крайбрѣжие, населено главно съ християнски народи: украинци, грузинци, арменци. Руската войска имаше много по-високъ духъ отъ турцитѣ, и рускиятъ набоженъ православенъ мухикъ подъ влиянието на църквата се биеше храбро за освобождението на християнскитѣ народи отъ невѣрниците.

Въ Руско-японската война 1905 година Русия загуби, поради високия духъ на нейния противникъ, докато духътъ на руската армия бѣ разяденъ отъ революционнитѣ анархистично-нигилистични учения и отъ лошото вътрешно управление на огромната Руска империя. Въ първата Свѣтвна война се повтори сѣщото, и не Германия която накара Русия да подпише Брестъ-Литовския миръ, а сѣвсемъ напредналата деморализация на руската войска, понизена главно отъ болшевишката пропаганда на докарания отъ Швейцария и вкаранъ тайно въ Русия отъ германцитѣ руски емигрантъ Владимиръ Уляновъ, нареченъ Ленинъ.

Въ Финно-сѣветската война презъ 1939 година болшевишката войска не можа въ сѣщность да разбие малката, но сѣ неимовѣрно високъ духъ финландска войска и така страната на Бѣлитѣ лилии бѣ спасена отъ болшевишка окупация и отъ сѣдбата на другитѣ балтиски държави Литва, Летония и Естония.

Въ втората Свѣтвна война германцитѣ вързо разбиха огромнитѣ сѣветски армии и скоро стигнаха до Москва. Тѣхнитѣ постижения бѣха нечувани въ историята на свѣта. Германцитѣ, обаче срещнаха една бездушна маса отъ войници, които виждаше въ тѣхно лице едни освободители отъ болшевишката тирания и затова сѣветскитѣ войски се предаваха масово. Но когато украинскитѣ и бѣлоруски главно народи разбраха, че тѣхнитѣ земи при една германска победа ще станатъ германски колонии, повдигнаха духа и морала си. Така се родиха прочутитѣ тѣхни партизански отряди, които обѣрнаха колелото на победата въ тѣхна полза.

А какво е състоянието днесъ на Сѣветския Сѣюзъ?

Първо: Сѣветския сѣюзъ се управлява отъ 12 милиона комунисти, което прави едва 5% отъ цѣлото население на тази огромна страна. Това население е все така недоволено отъ грубия робски олигархически режимъ, както бѣ и по времето преди започването на втората Свѣтвна война и при първа възможностъ ще се помъчи да се освободи отъ робията. Това незадоволство напоследъкъ все по-често се показва явно, било отъ избѣгали на Запада бивши комунисти, каквито сѣ дъщерята на Йосифъ Джугашвили, нареченъ Сталинъ, а сѣщо и на видния сѣветски писателъ Кузнецовъ или пъкъ отъ отдѣлни храбреци-интелектуалци, които иматъ смѣлостта да пишатъ отворени писма до сѣветскитѣ управници, да демонстриратъ публично или да промъкватъ тайно петиции до Обществото на Народитѣ.

Всички тѣзи храбреци, обаче биватъ наказани скоро да замлъкнатъ, било чрезъ прашане по лагеритѣ на смъртта, въ лудници като "опасно болни" или чрезъ обичайното сѣветско ликвидиране отъ "сърдеченъ ударъ", какъвто бѣ случая съ избиването на 16 генерали въ края на миналата година.

Второ: Сѣветския Сѣюзъ е населенъ, по официални статистики съ 58% руси и 42% други народи, но въ сѣщность пропорцията е 40% руси и 60% неруски народи. Всички тѣзи различни по езикъ, култура, традиции и религия народи: украинци, бѣлоруси, литванци, летонци, естонци, финландци, грузинци, арменци, азѣрбеджанци, казаки, северо-кавказци, татари, тюркмени, узбеки, бакширци, татджики, калмуци, монголци, сибирци, китайци, японци, евреи, поляци, румънци, германци и дори българи, последнитѣ заселени въ Бесарабия, Таврия и Украйна, сѣ недоволни отъ руската хегемония и при първия удобенъ случай ще гледатъ да се отърватъ отъ нея. Цѣлото това недоволение, било отъ болшевишкото управление или пъкъ отъ руската хегемония, създава лошъ духъ на сѣветската войска и разбива митътъ за нейната непобедимостъ.

Техниката на сѣветската войска е на голѣма висота, защото тамъ се хвърля повече отъ половината отъ бюджета на държавата за военни цели, но тѣзи добри оржия ще трѣбва да се употребяватъ отъ хора, които сѣ най-несигурния елементъ въ страната. На тѣхъ Кремълъ не може да разчита, а още по-малко на населението отъ сателитнитѣ имъ страни. Ето защо Сѣветскиятъ Сѣюзъ избѣгва съ всички срѣдства една голѣма война, но подклажда малки, локални, а сѣщо подкрепя подмолнитѣ движения въ свободния Западъ, отъ които действително печели.

Петъръ Здравковъ
Виена.

При едно праздненство въ Варна презъ ноемврий 1969 година Министъръ-Председателя на комунистическа България, Тодоръ Живковъ произнесълъ речъ, която дала сигнала за дълбоки промѣни въ външно-търговската дейность на комунистическото правителство на България.

Въ речта си, Тодоръ Живковъ обявилъ създаването на икономическата групировка "Български Търговски Флотъ"/БТФЛ/, на която били предоставени "нѣкои по-голъми права, които излизаха отъ кръга на правата, дадени на държавнитѣ стопански обединения съ новата система на ръководство на народното стопанство". Въ последно време обаче се получили "сигнали за известни неблагоприятия въ дейността на ръководството на групировката и за нарушения въ държавната и финансова дисциплина отъ страна на нѣкои нейни ръководители".

Потози причина била създадена специална правителствена и партийна комисия да извърши необходимата провѣрка. Работата на комисията била къмъ своя край и предстояло въ близко време да се разгледатъ резултатитѣ отъ провѣрката. Живковъ повдига крайчеца на завесата, за да се види намръщенитѣ лица на комунистическитѣ властници: "Но още сега може да се каже, че нѣкои отъ ръководителитѣ на групировката, които бѣха временно отстранени отъ длъжность, сж допуснали нарушения на партийната и държавна дисциплина и вѣроятно ще бждатъ снети отъ заеманитѣ отъ тѣхъ ръководни постове".

Независимо отъ постигнатитѣ известни успѣхи, експериментътъ съ икономическата групировка не се оправдалъ. Това налагало тя да се разформирова, като нейнитѣ поддѣления преминатъ въ системата на съответнитѣ министерства и ведомства и работата на тѣзи поддѣления бжде поставена въ пълно съответствие съ принципитѣ и изискванията на новата система на ръководство на народното стопанство.

Десетъ дни по-късно единствено вестникъ ТРУДЪ съобши, че отъ 1 октомврий 1969 година се прекратява дейността на Икономическата Групировка БТФЛ и дава подробности какво ще стане съ влизашитѣ въ състава му поддѣления. Други 11 дни по-късно, на 25 ноемврий 1969 година, българскитѣ граждани чува по радио София, че съобщението на ТРУДЪ е вѣрно. Непосредственото осжществяване на експеримента съ БТФЛ попаднало въ "неудачни ръце" и това не дало възможность да бжде доведенъ докрай. Установени били "груби нарушения на държавната и финансова дисциплина, на партийнитѣ принципи на работа, на социалистическата законность и партийния моралъ и били нанесени вреди на държавата. Ето затова ЦК на Българската Комунистическа Партия решило да се разпусне БТФЛ. Всички по-главни ръководители на БТФЛ се снематъ отъ заеманитѣ постове и се изключватъ отъ партията. Следъ изработване на обвиненията, ще се потърси сждебни и наказателни отговорности отъ виновнитѣ.

Въ връзка съ разтурването на БТФЛ се оголватъ нѣколко въпроса: каква е дълбоката причина на тази мѣрка - стнася ли се само до казаната икономическа групировка или има нѣкаква по-дълбока връзка съ така наречената нова система на ръководство на народното стопанство? На къде сж насочени стрелкитѣ - къмъ укрепване на децентрализацията на стопанската дейность по първоначалния смисълъ на новата система на ръководство или къмъ засиленъ централизъмъ на тази дейность? И ако второто е вѣрно, защо именно сега? Дали нѣма нѣкакви връзки съ особения характеръ на българската външна търговия?

През 1965 година бѣха оповестени "тезиситѣ" на Живковъ за ръководство на народното стопанство. Тѣ даваха известни права на новосъздаденитѣ народни стопанства въ тѣхната дейност. Но вътрешни борби и дискусии доведоха до юлския пленумъ 1968 година, когато стана явно на всички, че тежестта се премѣства отъ "децентрализация" върху централно ръководство и контролъ. И вече не се говореше за обединения и предприятия и тѣхнитѣ взаимоотношения, а за такива между министерствата и обединенията. Предчувствуващъ каква опасност грози обединенията, Гани Ганевъ, генерален директоръ на ДСО ПИРИНЪ през септемврий 1968 година се застъпи въ печата за по-голъма независимост на икономическитѣ предприятия. Комунистическиятъ механизъмъ бѣ поставенъ веднага въ действие: на 19 ноемврий 1968 година бѣ публикувано постановление относно организацията, ръководството и контролата на външната търговия, като се дадоха особени и голѣми права на Министерството на външната търговия да надзирава и ръководи отношенията съ чуждитѣ държави. Презъ 1969 година всички организации, занимаващи се съ външно-търговска дейност, бѣха задължени да се регистриратъ при Търговската Камара. Обръчътъ се затѣгна здравата!

Накрай всички ограничителни мѣрки бѣха включени въ един новъ законъ за външната търговия отъ 20 ноемврий 1969 година, съ който се установява пълно господство на външната търговия отъ съответното министерство. Като се прибави къмъ това, че Народното събрание одобри държавния планъ за 1970 година, споредъ който 60% отъ външната търговия на България ще бѣде съ Съветския Съюзъ, докато търговията съ некомунистически страни ще спадне на 13%, картината става още по-ясна и по-тревожна. Презъ миналата година това съотношение бѣше 52% и 18%.

Де го удряшъ, де се пука! Тодоръ Живковъ и сега увѣрява, че не ще има отстъпление отъ принципитѣ на новата система на ръководство, но вече нѣма предвидъ сравнително по-"либералнитѣ тезиси" отъ декемврий 1965 година, а ограниченитѣ постановления на юлския пленумъ 1968 година и последвалитѣ затѣгания по отношение на обединенията и предприятията. Очевидно е, че образуваната съ специаленъ указъ икономическа групировка БТФЛ отъ 1 мартъ 1968 година - между впрочемъ единствената такава групировка въ България - по силата на по-голъмитѣ си права е развила дейност, заради която сега бѣ разформирана. Но кой създаде тази групировка? Кой ѝ предостави "нѣкои по-голъми права"? Кои "върховни органи" сѣ благославяли дейността ѝ и нѣма ли сега наказателна отговорност и за тѣхъ?

Това е единъ отъ най-внушителнитѣ нагледни примѣри на последъкъ, че противно на възгледа на политически мощната управляваща върхушка, покрай държавнитѣ интереси съществуватъ ясно очертани групови и единични интереси. Наредъ съ "новата класа", която разполага съ политическата власт, се явява и една подозрителна за нея друга класа - технократическата.

Въ стопанския животъ навлизатъ все по-вече и по-вече технически школувани лица, мнозина отъ които схващатъ проблемитѣ по-вѣрно и гледатъ по-далече отъ политическитѣ властници. За сега последнитѣ разполагатъ съ държавната власт и може да се бранятъ отъ пристѣпа на технократитѣ, безъ които пъкъ, отъ друга страна, сѣ загубени. Но дали ще остане все така?

Най-важно отъ всичко е следното: по самата си сѣщина, един комунистически режимъ не може да понесе и най-малката свобода на действие и решения вънъ отъ обсега на политическата върхушка. Потвърждава се и този път, че принципътъ на свободата е несъвмѣстимъ съ комунизма, тѣ взаимно се изключватъ. Трагедията е, че при всички обстоятелства българскиятъ народъ е, който лишенъ отъ всѣкаква свобода трѣбва да понесе бедитѣ, които произтичатъ отъ самата система. Само въ смѣната ѝ съ една истинска демократична система е неговото спасение.

КОМУНИСТИЧЕСКА ТЪРГОВИЯ

Драгомиръ Цончевъ
Мюнхенъ.

Търговската обмяна е възникнала въ най-ранната възраст на човѣчеството. Първиятъ търговецъ е пещерниятъ човѣкъ, който е отишел при своя съседъ съ добри намѣрения и е размѣнилъ излишнитѣ си произведения съ други равностойни, които той самия не е могълъ да произведе. Отъ тогава търговията става постояненъ спътник на човѣка по дългиятъ му пътъ презъ вѣковетѣ на прогреса. Чрезъ търговията хората почватъ да общуватъ, да се опознаватъ, да размѣнятъ материални и духовни ценности и идеи.

Още въ древността разнитѣ страни сѣ давали специални привилегии на търговцитѣ, за да могатъ да издигнатъ стопанството и съ това материалното и културно равнище на народитѣ си. Докато войнитѣ сѣ носили разрушения и смъртъ, търговията е градила миръ, напредѣкъ и благоденствие. Това е историческата сѣщностъ на истинската търговия.

Но въ новото пролетарско общество се явява единъ новъ видъ изродена и така наречена "тоталитарна комунистическа търговия" - търговия съ всичко и съ всички средства. Както всѣка страна, попаднала въ лапитѣ на международната комунистическа конспирация и България плаща своя робски кървавъ данѣкъ. Понеже комунизъмътъ не може да вирѣе въ свободна и мирна обстановка, затова той непрекъснато крои заговори и подклажда войни и размирици по свѣта. Но затова му сѣ нуждни пари и то много пари! Най-добриятъ источникъ на средства и печалби е "комунистическата търговия", при която всички ресурси сѣ държавенъ монополъ. Държавата принадлежи на комуниститѣ, а не на народа и затова всички печалби оставатъ въ тѣхнитѣ раце.

Безскрупулни, алчни за властъ, ако могатъ да се наречатъ хора, българскитѣ комунисти вече 25 години тѣпчатъ народа и го подлагатъ на най-безчовѣчната експлоатация позната до сега. За да скриятъ неравноправнитѣ търговски отношения съ Съветския съюзъ, софийскитѣ марионетки обявяватъ и търговскитѣ размѣни съ други страни за "държавна тайна". Така че, който се интересува отъ условията на тѣзи споразумения, върши "шпионажъ"! Но нашиятъ народъ е буденъ и зорко следи всички престѣпления и предателства. За търговията съ Съветския съюзъ се говори, че даваме волъ, а получаваме кокошка и то пипкава!

Има едно стихотворение отъ комунистическия поетъ Христо Смирненски, писано следъ първата Свѣтвна война, презъ тѣзи усиленни години, когато българскитѣ народъ устояваше своитѣ свещени права за да избави отъ робство и обедини милиони свои братя, именно въ този моментъ, Смирненски вижда хора въ София наредени наопашка, за да си купятъ захаръ или соль. И гордиятъ поетъ се възмушава, като пише, че тѣзи опашки уронватъ човѣшкото достойнство! Какво ли би казалъ днесъ сѣщиятъ другаръ, ако бѣ живъ да види плодоветѣ на 25 годишното мирновремено комунистическо строителство въ България?

Днесъ се виждатъ дълги опашки за студенъ вчерашенъ хлѣбъ, на много мѣста още съ купони. Никой нѣма право да яде прѣсенъ хлѣбъ, понеже "много се ядело"! Редицитѣ отъ хора предъ бакалицитѣ, търпеливо да чакатъ да купятъ най-необходимитѣ продукти, ако сѣ останали още. Висенето съ часове предъ месарницитѣ, за да се купи малко месо съ 50% кокали или мърда и карантия. Млѣкото се пие отъ децата обезмаслено, всички добри плодове отиватъ за износъ.

Ако някой случайно си заколи агне през пролѣтнитѣ празници, то той няма право да си обработи кожата и си направи кожухче. Тази кожа трѣбва веднага да се предаде на държавата срещу 15 стотинки. А едно кожухче, купено от държавнитѣ магазини струва 40 лева! Винарскитѣ заводи работят повечето съ химикали, огколкото съ грозде и плодове. Ракията е долнокачествена, съдържа често метиловъ алкохолъ и причинява чести отравяния. Сиренето и кашкавала се подправят съ непозволено голѣмо количество бои, за да добиятъ хубавъ цвѣтъ. Мече отъ нѣколко години тѣзи продукти сѣ забранени въ Съединенитѣ Шати и други западни страни. Въ последнитѣ години започнаха да събиратъ безплатно кръвь отъ населението за "подпомагане на вьетнамскитѣ бойци". Тази търговия се оказа доста доходна за комуниститѣ, понеже голѣма частъ отъ тази кръвь въобще не стига до Виетнамъ, но се продава въ видъ на плазма за западна валута, най-вече въ Германия, Франция и Англия.

Съветската губерния България е подчинена безусловно и безкомпромисно на Москва. Всички политически и търговски сдѣлки и споразумения изхождатъ само отъ интереситѣ на "Голѣмия братъ". Единъ примѣръ: Съветскитѣ съюзъ реши преди нѣколко години да разпали война между членоветѣ на "Атлантическия пактъ" Гърция и Турция, по спора имъ за островъ Кипъръ. Зада се "поуплаши" Турция, българското правителство бѣ накарано да "нормализира" отношенията си съ Гърция, като заплати милиони контрибуции и официално се откаже отъ всѣкакви териториални аспирации. Това бѣ едно предателство спрѣмо българския народъ и братята ни въ Македония и Тракия, днесъ още подъ чуждо господство.

Терорътъ и робскитѣ условия принуждаватъ много българи да избиратъ пътя на изгнанието. Въпрѣки жестокитѣ мѣрки и нечовѣшкитѣ закони, броятъ на бѣгълцитѣ постоянно се увеличава. Поради тази причина комуниститѣ възприеха нова тактика. Сега тѣ изпращатъ обучени агенти на Западъ, които минаватъ "не-легално" границитѣ и достигатъ лагеритѣ на емигрантитѣ. Тѣзи червени мекерета, подпомагани щедро отъ комунистическия търговски представителства, гнѣзда на шпиони, се мъчатъ да създаватъ групички отъ наивни нашенци, като използватъ носталгията имъ по Родината и затрудненото имъ материално положение.

Тѣхната задача е, да проникватъ между обикновеннитѣ емигранти и да ги разединяватъ, като създаватъ настроения противъ освободителната борба. Тѣ твърдятъ, че Съветскитѣ съюзъ е несломимъ, че демокрацията е прогнила и че единственото разрешение на тѣхнитѣ проблеми е да се върнатъ въ "очакващата ги въ обятията си майка-родина". Тѣзи агенти на червенитѣ натрапници обаче премълчаватъ при разговоритѣ си съ емигрантитѣ, комфортнитѣ условия, при които тѣ безусловно ще имъ създадатъ въ почивнитѣ домове въ Бѣлене, Куциянъ, Добруджа или Ловечъ.

Друго срѣдство за завербуване на наивници е предлагането имъ да търгуватъ съ български стоки, които имъ преотстъпватъ на много износни цени. Това е една много примамваща и ловко устроена вѣдица, мнозина вече сѣ захапали за нея и сега, дори и да искатъ, не могатъ вече да се откачатъ.

Но за честъта на българскитѣ емигранти, отъ които и срѣди да произлизатъ тѣ, малцина сѣ тѣзи, които се поддаватъ на тѣзи комунистически уловки. Българскитѣ емигрантъ знае много добре кои го прокудиха отъ Родината. Мажитѣ по родния край развихря огъня на борбата и готовността за жертви предъ олтаря на отечеството. А що се отнася до комунистическия мекерета, ние отблизо следимъ тѣхната жалка дейность и ако не се вразумятъ, скоро ще изнесемъ имената имъ въ емигрантската преса, па ще има и нѣщо повече! Тогава и тѣхнитѣ московски господари едва ли ще могатъ да имъ помогнатъ, защото и тѣ ще бѣдатъ смазани въ собствената имъ бърлога Кремль!

ПИСМО НА ЕДИНЪ ЕМИГРАНТЪ ДО "БОРБА" И ОТГОВОРА НА ПИСМОТО.

Въ последнитѣ осемъ години до редакцията на "БОРБА" сѣ изпратени и запазени 228 писма отъ български емигранти, похваляващи скромната наша дейность. Също сѣ получени 14 писания отъ нашеници, обвиняващи нас отъ некадърность, користолюбие и ученичество до комунизъмъ и фашизмъ. Тука даваме глостность на едно таково любезно писмо, като запазваме анонимностьта на автора му, по негово изрично желание.

ПИСМОТО:

Драги господинъ редакторе,

...получавамъ въ последно време пакети съ по 20 броя отъ сп. "БОРБА", явно за раздаване, което ме доста очудва, тъй като никому не съмъ разсиленъ, и се питамъ кой ли ме е препоръчалъ за такъвъ.

...не оспорвамъ чувствата Ви върху режима въ България, само че едновременно ни най-малко не ценя стила на организационната Ви дейность, доколкото я има. Една емигрантска организация, при наличностьта на многобройна емиграция въ най-богатата държава въ свѣта, която не е кадърна да издава едно печатно месечно издание на академичаски уровень, не може да претендира за авторитетъ, престижъ и сътрудничество.

...никакви панахиди нѣмамъ намѣрение да уреждамъ: преливането на гробища е винаги била женска работа, много още преди християнството, презъ 4,000 години българска култура.

...по скоро ме интересува какво става въ България: какво мисли затвореното българско чело. Какво се укрива въ задния мозъкъ на червенитѣ управници? Какво таятъ въ себе си ония 4-5 души които фактически управляватъ България? Стигна ли сѣ да Васъ известия, че въ България се очакватъ размирици и отъ кого засичатъ ли се нѣкои сведения?

Също така ме интересува, какво участие би взѣла България въ една съветска война срещу Китай? Каква роля мислятъ въ Москва, че сѣ ни опредѣлили да играемъ? На явно психологическата подготовка отъ години насамъ за участие въ Синкиангския фронтъ, отговарятъ ли непосредствени военни мѣрки? Съ какво ще участвуваме и въ какви размѣри?

Всичко това може да сѣ сапунени мехури, но при една евентуалность вашитѣ ученически кръжоци, които поради малодушие и по липса на самоуважение не пожелаха до сега да се превърнатъ въ "националенъ фронтъ", какви мѣрки сѣ взели, за да осведомятъ свободния свѣтъ върху българското явление, да отбиватъ неизбѣжнитѣ интриги...

Мислитѣ ли, че всичко това може да се импровизира, безъ да сѣ се подготвили хора, безъ разработване конкретни въпроси и начертани планове?

Тѣзи неприятни редове сѣ предназначени само за Васъ ЛИЧНО-моето име трѣбва да се погребее въ Вашитѣ архиви. Не е необходимо да ми отговаряте по същество, освенъ да ми потвърдите получаването.

Ако единъ день, при други обстоятелства, намѣрите че мога да бъда полезенъ съ нѣщо на България, ще проуча съ възможното внимание, това което ще има да ми кажете.

Вашъ: Х.У.

ОТГОВОРЪТЪ:

Драги господинъ Анонимовъ,

Моля, прощавайте, че напоследъкъ сме Ви изпратили нѣколко броя БОРБА съ молба да ги разпратите на наши емигранти въ града Ви, безъ да се съобразяваме, че съ това може да накърнимъ Вашето достойнство на академикъ и Ви приравнимъ съ "позорното" занаятие на единъ разсилень. Трѣбва да отбелѣжимъ, обаче, че днесъ имаме наши приятели, български емигранти, между които и двама свѣтвно известни професори въ прочути европейски университети, поне две дузини академици - инженери, лѣкари, адвокати, икономисти - които доброволно и съ радостъ сж станали "разсилни" и разпространяватъ, споредъ тѣхнитѣ възможности, БОРБА.

Съмнявате се и се очудвате на стила на нашата дейность, че не е на високо академическо ниво и че притакава емиграция въ най-богатата държава на свѣта, нѣмаме дори едно печатно месечно списание на високъ академичень уровень. Незнамъ, дали Ви е известно, че покрай висшитѣ академични кръгове, обкичени съ високи достояния и титли, сжществуватъ още и простички, недоучени и не до тамъ финни български емигранти, които май че ще излезнатъ болшинство, и за които БОРБА все пакъ има известенъ стиль, съдържание и авторитетъ. А колкото за богатствата на Съединенитѣ Шати, за жалостъ, тѣ сж толкова строго и добре пазени въ Фортъ Кноксъ, че едва ли би било възможно да достигнемъ до тѣхъ, поне за сега.

Вашиятъ интересъ за политическата ситуация въ България е похваленъ: въ затвореното българско чело можете да проникнете доста лесно, ако отъ време на време поговорвате съ нѣкои отъ хилядитѣ български емигранти, преминаващи нелегално и съ рискъ на живота си границитѣ годишно. Въ задния мозъкъ / на латински: церебелумъ / на 4-5-тѣхъ души червени управници, които се разпореждатъ днесъ съ сждбинитѣ на България, трудно бихме проникнали, освенъ ако ни го поднесете консервиранъ въ формалинъ, за да направимъ нуждната аутопсия. Прощавайте, че не можемъ да Ви дадемъ имената, адреситѣ и телефоннитѣ нумера на всички, които сж готови да дигатъ бунтъ ватре въ България, все пакъ това е тайна!

Бързамъ да Ви успокоя: току пристигналитѣ наши сведения отъ единъ много приближенъ сѣтрудникъ на Косигинъ гласятъ, че български войски нѣма да се пращатъ на Сиангкиянгския фронтъ. Имало голѣма опасность, българитѣ да не откриятъ тамъ своитѣ далечни прадѣди въ Монголия, да се побратимятъ съ тѣхъ, и да откажатъ да се биятъ на страната на Съветския съюзъ. Не сподѣлямъ Вашия скептицизмъ, че неможело да се помогне отъ тукъ на българекия народъ: шомъ има такива ревностни радатели за българщината и храбри бойци като Васъ, какво ще му мислимъ много?

Уважавамъ Вашето чувство за запазване на собствената Ви агнешка кожа и "името Ви ще погребемъ въ нашитѣ архиви". Пъкъ единъ день, при други обстоятелства, дай Боже по-добри, ще си спомнимъ за Васъ и ще Випотърсимъ, за да бъдете полезенъ въ освободена България. Зеръ и тогава ще има нужда, я за министри, я за околийски управители, я за доставчици на държавата.

Ние пакъ ще Ви пращаме отъ време на време БОРБА, Вие си правете трудъ и я поразпращайте между нашенцитѣ въ града Ви. Единъ день, кой знае, като потропаме на вратата на свети Петъръ, тѣзи Ваши стотинки, дадени за марки, може да натежатъ на блюдото на Вѣчното Правосѣдие. А колкото за "женското преливане на вино" за умрѣлитѣ, обичай останалъ още отъ времето на Тамерлана, защо ще хабите хубавото винце, по-добре консумирайте си го ватрешно. Но не забравяйте, обаче, всѣка година на 9 септември да събирате нашенцитѣ въ Вашия градъ и да имъ дръпнете едно огнено слово противъ поробителитѣ на нашия народъ. Разбира се, ако имате този куражъ!

Вашъ: Редактора на БОРБА.

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ.

CONGRESSIONAL RECORD

BULGARIAN LIBERATION DAY

HON. PETER W. RODINO, JR.

OF NEW JERSEY

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Wednesday, March 4, 1970

Mr. RODINO. Mr. Speaker, I rise to commemorate the great struggle for freedom of the Bulgarian people. For the past 25 years they have gallantly sought to cast off the shackles of Communist oppression.

It is with great admiration and grave concern for this brave and undaunted people that I now speak. We must continue to pursue the cause of liberty for all peoples. We must never forget that others of mankind are not blessed with such freedoms.

ВАШИНГТОНЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

Народниятъ представителъ г.Петъръ В.Родино е напредилъ предложение въ Парламента на Съединенитъ Шати да се въведе "Денътъ на Освобождението на България", което било прието съ акламации и отпечатано въ Рекордната Книга.

ЧИКАГО, НЮ ЙОРКЪ, ЛОСЪ АНДЖЕЛЕСЪИ БЪФАЛО

По случай "Денътъ на Освобождението на България" по молба на националната ни емиграция въ тѣзи градове, кметоветъ имъ ся обявили 3 мартъ за "Български Денъ", като на него денъ българското знаме се е развѣвало надъ кметствата на тѣзи най-голъми градове на Съединенитъ Шати.

МЕЛБЪРНЪ, АВСТРАЛИЯ.

Послучай 25 години отъ поробването на България отъ комунистите и избиването на 100,000 български патриоти, националната ни емиграция устрои на 14 IX 1969 Божествена Панахида, която бѣ масово посетена. Казаха се рѣчи за поробената Родина и за Обозе почившия нашъ царъ Борисъ III.

ВАШИНГТОНЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 4 априлъ 1970 въ столицата на Съединенитъ Шати, американски патриотични организации устроиха грамадна манифестация отъ 100,000 души подъ мотото "Победа въ Виетнамъ", "Победа надъ комунизма"!

На чело на манифестацията маршируваха членоветъ на Антиболшевишкия Блокъ на Народитъ, водени отъ председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който следъ това говори предъ паметникъ на Вашингтонъ. Пресата отбелѣза всестранно тази голъма национална проява.

РИМЪ, ИТАЛИЯ.

На 11 V 1969 при празнуването на паметъта на св. св. Кирилъ и Методии, на гроба на св. Кирилъ, клонани взе най-живо участие. Разпространени бѣха хиляди позиви на български и италиански езици за значението на този денъ и противъ провокациитъ на нѣкои комунистически "делегации" изпратени нарочно отъ България.

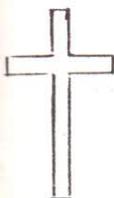
На 17 I 1970 клонани въ Римъ е взель живо участие съ грамадна делегация, водена отъ представителя на Б.Н.Ф. г. Енрико делъ Белло на Конгреса на Италианската Национална Младежъ, съ български знамена и грамадни плакати. На събранието е говорилъ члена на Б.Н.Ф. Инж. Любенъ Кюковъ, който поздравиль Конгреса отъ името на българската национална емиграция. Съ ставане на крака и съ бурни овации, италианскитъ националисти отдали почитъ на българското знаме.

На 20 XII 1969 почина на 50 години въ Мелбърнъ, Австралия нашиятъ отличенъ патриотъ и членъ на Б.Н.Ф.

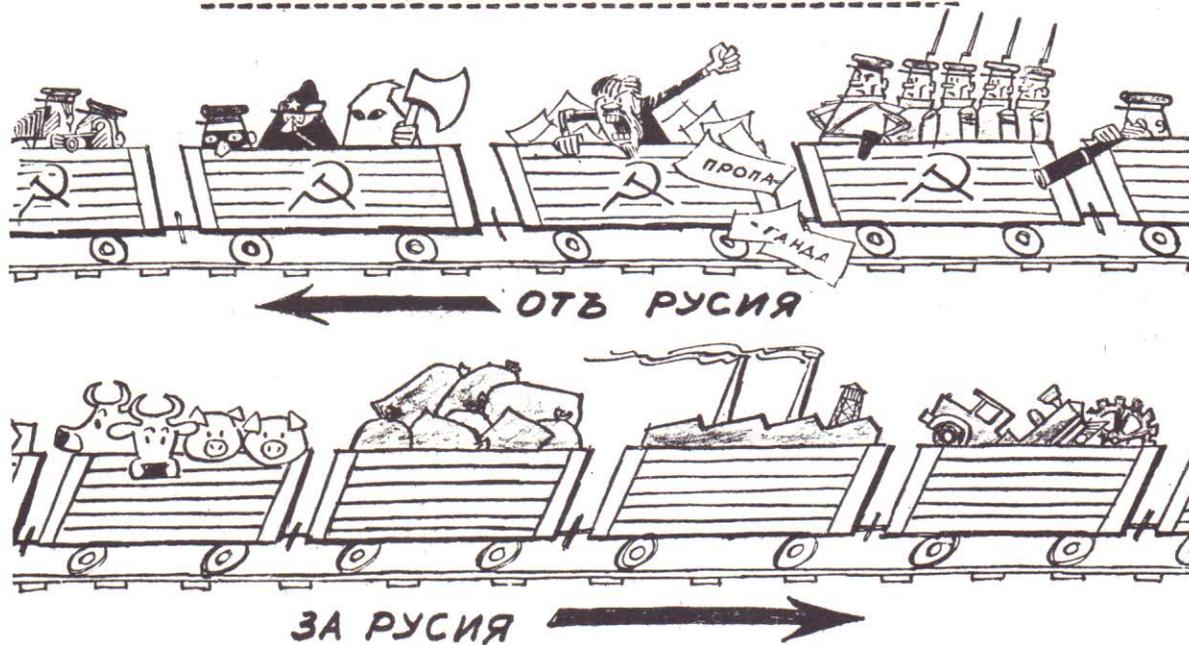
Д-РЪ ДИМИТЪРЪ МАЖДРАГАНОВЪ

Покойниятъ бѣ роденъ въ София, завършилъ право въ Хайделбергъ и емигрира за Австралия презъ 1949 година. Той взимеше най-живо участие въ всички национални прояви на българската емиграция въ Австралия.

Богъ да го прости.

ХУМОРА ВЪ БОРБА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА.

БЪЛГАРСКАТА ТЪРГОВИЯ СЪ БРАТСКИЯ СЪВЕТСКИ СЪЮЗЪ.

На единъ български работникъ му дошло вече до гуша и единъ денъ се провикналъ: "Тошо Чукундуря е серсемъ". Веднага го арестували, дали го подъ съдъ и го осъдили на петъ години затворъ: една година за обида на Водача на Партията и четири години за издаване на държавна тайна.

Въ софийския ресторантъ "Балканъ", предназначенъ за чужденци съ здрава валута, обѣдватъ нѣколко американци. Единъ отъ тѣхъ вика келнера и се оплаква: "Каква е тази работа? Единия котлетъ е такъвъ крехъкъ, а другия неможе да се разреже съ ножа"! "Вѣрвамъ Ви, съръ," отговаря келнера, "вториятъ котлетъ е микрофона, който турихме въ Вашата чиния".

"Какво има ново?"
"Две новини: една добра и една лоша"
"Каква е добрата новина?"
"Тодоръ Живковъ пукна"
"А каква е лошата?"
"Че това не е вѣрно",

Питатъ циганката-гледачка:
"Кога ще геберяса Георги Димитровъ?"
Отговаря циганката:
"Точната дата не знамъ, но ще бѣде на единъ много голѣмъ празникъ".

Въ училището питатъ Иванчо:
"Кой е баща ти?"
"Георги Димитровъ" издекламира Иванчо.
"А коя е майка ти?"
"Комунистическата партия"
"А като порастнешъ, какъвъ искашъ да станешъ"
"Пъленъ сиракъ".

Генчо работи въ Държавна Сигурностъ. Срѣща на улицата приятеля си Пенчо и между другото го поразпитва:
"Какво мислишъ за Комунистическата партия?" Пенчо му отговаря: "Точно това, каето мислишъ и ти". "Съжелявамъ," му отвръща Генчо, "но ще трѣбва да те арестувамъ!"